

Noa Solana

**US ANIMEM A LLEGIR ELS TEXTOS
GUANYADORS DE BATXILLERAT DELS
JOCS FLORALS 2025**

**GAUDIREU DE BONA LECTURA!
ENHORABONA A TOTS ELS
GUARDONATS.**

La vida a l'alta mar

La nit inunda el crit del temps,
omple el buit amb ombres tardanes. Vaixell
perdut en mars de silenci,
i el vent no porta cap veu amiga.

Del cel aflora la boira,
sota la marea que dansa i serpenteja,
cobrint el camí equívoc
que al demà ens porta.

Les estrelles, ulls immòbils,
contemplen el nostre rumb extraviat,
mentre el ressò de vells somnis s'enfonsen
als mars malaguanyats.

Naveguem per l'ardia tempesta,
entre la pluja densa i cega.
Les veles esquinçades sangloten a l'aire,
com a espectres d'un món que espera.

Els llampecs tallen l'ombra,
un far titella a la llunyania,
però la seva llum és un fals consol,
un miratge a la nit buida.

I, tot i això, continuem navegant,
sense mapa, sense rumb, sense treva,
doncs el mar, amb la seva fúria i el seu cant,
és l'única llar que ens queda

Noa Solana Borrego

POESIA CATALANA

PRIMER PREMI

1rBATX

EL PES DEL TEMPS

Voldria aturar el rellotge,
i sentir que tinc temps per fer-ho tot.
Trobar dins meu el coratge
per vèncer les pors d'un sol cop.

I si un dia no hi arribo?
Sentir comentaris de tota mena.
I si a tothom decebo?
És un pes que sempre em condemna.

Tant de bo no tingués tanta pressa,
i gaudís del dia d'avui
Tant de bo tot no anés tan de pressa
i pogués viure l'ara i aquí.

Però, potser el secret no es correr,
sinó, aturar-se un moment i entendre
que no tothom té el mateix carrer,
ni fa el mateix trajecte.

Potser el temps no vola sol,
ni va massa de pressa, ni corre massa
sinó que cadascú en fa el que vol,
i l'aprofita a la seva passa.

Laia Rodríguez González

POESIA CATALANA SEGON PREMI 1rBATX

QUI SERIA AVUI SI AHIR...

Una pregunta em r emou, m'acompanya, em lleva, m'ofega i és que

Qui seria avui jo

si ahir no hagués estat jo?

Qui seria?

Si aquest poema l'hagués escrit al revés Si l'hagués escrit amb l'esquerra

Si l'hagués escrit només per a mi

Si l'hagués escrit avui

Qui seria avui?

Si hagués sabut que escriure, que dir, que sentir

Si no hagués callat

Si hagués parlat, cridat, esclafat

Si no l'hagués deixat creixer

Qui seria avui?

Seria millor?

Seria tot allò que avui el mirall no és? Seria tot allò que avui el paper no reflecteix?

Seria perfecta, o menys imperfecta? Aquestes lletres deixarien d'estar en un camí de perfeccionament?

I és que

Lletres en camí de perfeccionament Dies, nits, setmanes, anys, vides en un camí de perfeccionament

Llapis, got, sostre, sabata en un camí de perfeccionament

Si no hagués d'estar tot en un camí de perfeccionament

Si ahir ja hagués acabat el camí de perfeccionament

Qui seria jo per tu?

Ho seria tot o no seria res?

Seria alguna cosa per a mi o no existiria?

No existiria I em quedo amb el jo

Amb el que soc i el que no soc

Sent el meu tot i el teu res

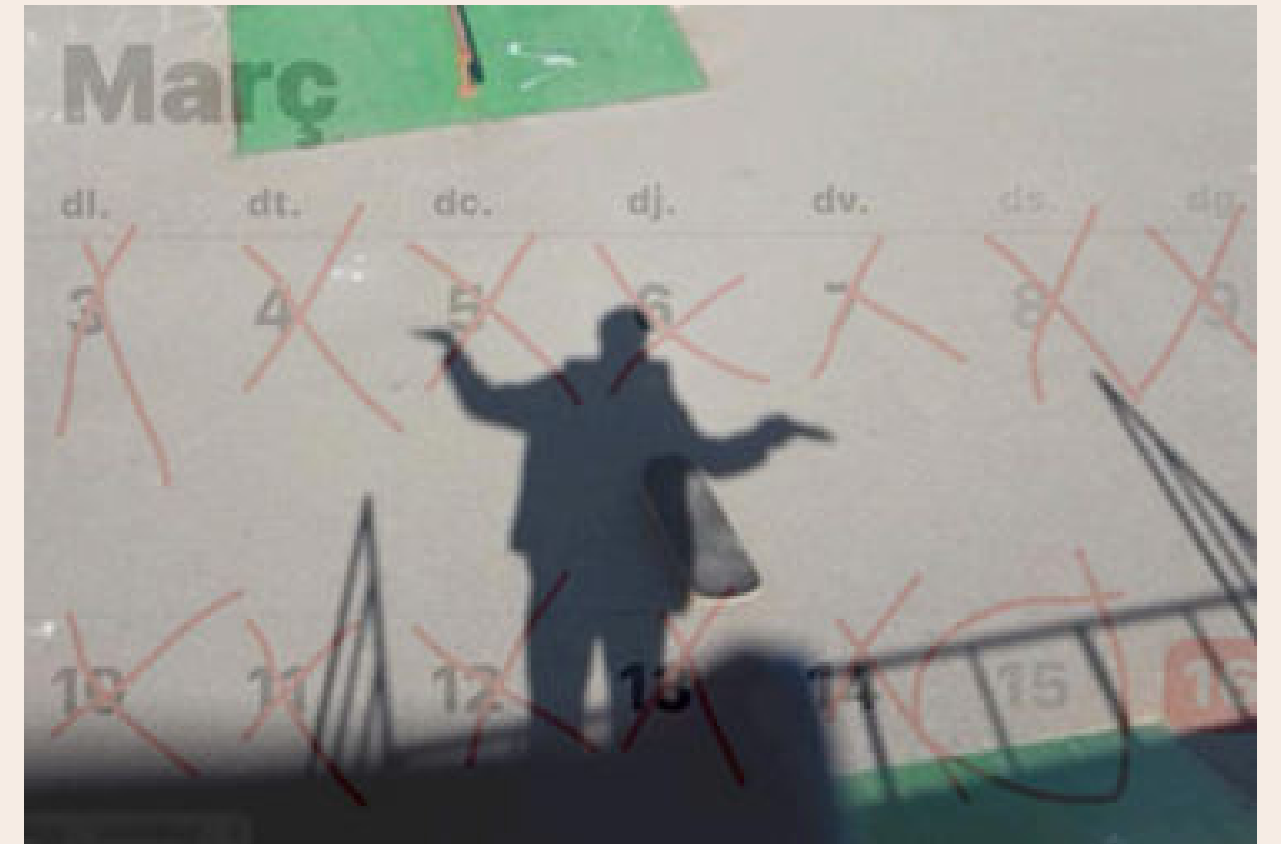
Però encara aquí és inevitable preguntar-se

Qui seria jo per a mi si ahir no hagués estat jo?

POESIA CATALANA

TERCER PREMI

1rBATX

Lucía Olivares

NARRATIVA CATALANA

PRIMER PREMI

1rBATX

ESTIMADA NOSTÀLGIA

De petita, m'encantava arribar a casa i berenar amb el meu germà, ara, ni tan sols bereno, i amb el meu germà no passo ni la meitat del temps. De petita, els dies semblaven no tenir fi, ara, em falten hores al dia i aquestes les passo entre feina, obligacions i preocupacions. De petita, sortia corrents de l'escola per abraçar als meus avis, que m'esperaven amb un somriure i els braços oberts, ara, torno sola a casa escoltant música. De petita, els matins començaven quan la meva mare em llevava amb un petó i un bon dia, ara, la meva rutina està marcada pel soroll de l'alarma i la pressa.

Quan recordo això, nostàlgia, tu i jo ens trobem cara a cara. Sovint penso que el que estic vivint no és etern, i és llavors quan piques a la porta i apareixes amb aquells records que pensava haver oblidat, però, que en tornar al meu refugi, he recordat. Records de la meva infància retornen per quedar-se al meu cap durant uns instants. Recordo les tardes en què el temps no importava, arribava a casa, deixava la motxilla on podia i anava corrents al sofà a veure la meva sèrie preferida mentre berenava. No hi havia presses ni responsabilitats, més enllà de decidir a què jugaríem durant la tarda. Recordo les nits en què adormir-me era fàcil. Un cop la meva mare m'havia tapat, només quedava escoltar un conte i la cançó de cada nit, aquella melodia que em calmava fins deixar-me adormida i que encara ressona als meus somnis. Nostàlgia, no sé si ets dolça o cruel, però m'encanta que apareguis, em sento afortunada de poder-te sentir, fas que m'adoni dels bons moments que he viscut. Quan apareixes en la foscor de la meva habitació, penso en com ha canviat tot. Ara, el temps és imparabile i adormir-me no és tan fàcil, per culpa dels nervis d'un examen, o de qualsevol situació que no em deixa descansar. M'encantaria tornar a viure tot allò que recordo amb un somriure, tot i que només fos per uns segons.

Per què teníem tanta pressa per créixer?

Paula Fumadó Pardo

VOLTES

Avui és un dia especial, acaba de néixer un nou integrant de la família, Mateo. Fa poc que va venir a casa i estic molt content de poder veure cares noves. És molt maco i l'encanta saltar i jugar. És un noi molt mogut. Mentre jo dono voltes.

No passa molt temps a casa perquè li agrada sortir al parc i jugar amb els seus amics del col·legi. Sempre arriba suat i tacat d'estar tirant-se pel terra. Els seus pares a vegades s'enfaden amb ell perquè, com es tan mogut, en algunes ocasions ha trencat plats o gerros, però quan ho fa, surt corrents cap a l'habitació d'ells per a dir-los-ho i li castiguen però quan parlen sols valoren la seva sinceritat i pensen que són molt afortunats d'haver criat un fill amb aquests valors. Jo mentrestant continuo donant voltes.

Per fi els seus pares li han comprat un mòbil a Mateo, comprat no, més bé li han donat un que van deixar d'utilitzar, perquè com és el primer no passa res. Ell ja no passa tant de temps a casa jugant, ara surt més. Es passa parlant amb els seus amics pel mòbil i no parla tant amb els seus pares. Tot i així, ells sempre li pregunten què tal el dia i l'ajuden amb el que necessiti. Jo mentrestant continuo donant voltes.

Mateo ja gairebé no passa per casa, està sempre fora amb els seus amics i a vegades surt de festa. Té parella, es diu Sofía. Alguna vegada ha vingut a casa a menjar i haig de dir que és una noia molt maca. Parla menys amb els seus pares ara, la majoria de vegades, per a demanar-les diners o perquè li portin a algun lloc. Jo mentrestant continuo donant voltes.

Mateo es va de casa. Ha decidit que vol viure amb Sofia i els seus pares están orgullosos d'això. Creuen que està preparat per a afrontar el món real, encara que els fa molta pena que el seu fill es vagi. Tot i així, ell ha millorat el seu comportament amb els seus pares i ara parla molt més amb ells. Gairebé cada dia els truca per a saber que tal va la vida, encara que alguna vegada els pregunta com funciona la rentadora o com es planxa la roba. Els seus pares cada vegada estan més cansats però intenten anar a visitar a Mateo sempre que poden. Jo mentrestant continuo donant voltes.

Mateo acaba de tenir un fill. Els seus pares estan emocionats perquè seran avis, o això li diuen, encara que ells saben que no podran gaudir del seu net molt més temps. El seu pare renta de tant en tant la casa i fa el necessari perquè no els mengin la pols, mentre que la seva mare molt poques vegades surt al carrer com solia i ara només veu la televisió. Jo mentrestant continuo donant voltes. Avui no hi ha ningú a casa. Tots han anat a l'enterrament de la mare de Mateo.

El seu pare es quedarà uns dies a casa d'ell perquè se sent molt sol a la seva casa, que li porta molts records. Jo mentrestant continuo donant voltes. El pare de Mateo ha tornat a casa, encara que se li veu bastant pitjor que quan es va anar. El Mateo i la Sofía venen a visitar-lo bastant seguit, amb el seu fill, i juguen junts tot el temps que poden. Jo mentrestant continuo donant voltes.

Avui la casa s'ha tornat a quedar buida. Tots han anat a l'enterrament del pare de Mateo. Ja no hi ha ningú en aquesta casa, només records, visibles en els quadres. Ara el silenci regna en aquesta casa. Ja no hi ha ningú. Mentre jo continuo donant voltes, penjat en la mateixa paret del primer dia i escoltant tot el que passa. Aprofita aquests moments que pots compartir amb la teva família perquè al final el temps no és infinit i jo continuaré donant voltes i voltes i voltes...

NARRATIVA CATALANA

SEGON PREMI

1rBATX

MON AMOR

Sempre ha estat present en la meua vida, en el meu dia a dia, i jo sempre n'he estat profundament enamorat d'ella, des del primer instant. Em perdia completament escoltant la seva dolça veu. Tot va ser una forta revelació de sentiments que em van indicar que hauria de ser ella la meua estimada.

Passaven els dies i parlàvem interminablement sobre diversos temes i qüestions. Em perdia en les seves paraules. Connectàvem com si fóssim sol individu atès que el nostre amor superava els límits imposats. M'agradava, m'agradava tant, que la seva veu em feia tornar boig, necessitava escoltar-la, formava part de la meua vida. Me n'havia convertit en un maníac. Tot i això, sabia que tot allò m'acabaria perjudicant d'una manera o altra.

Encara em recordo d'aquell dia com si fos ahir. No vaig poder escoltar-la, ni tan sols una sola paraula. El silenci va envair casa meua. Aquella nit no vaig poder dormir, rumiava constantment en la seva mudesa. L'ansietat em va estrènyer el coll, fent-me impossible pronunciar la meua veu. Els dies passaven i jo continuava sense escoltar la seva veu. Era incapaç de suportar-ho.

El temps passava i no hi havia rastre d'ella. M'estava evadint de la seva vida? Potser, qui sap. Em vaig endinsar en la meua immensa soledat, no sortia de casa, no menjava ni parlava amb ningú. Es pronunciava un silenci absolut, interromput per una única obsessió. No era la millor solució, però era l'única. Mentre passava el temps només ho pensava a totes hores. No feia més que això, pensar-hi.

Va arribar un moment en què mai callava, no parava de pensar i donar-li voltes al tema. Era absurd, però no podia parar. Estava massa angoixat així que vaig intentar buscar-la per escoltar-la altre cop. No volia perdre-la, però no hi podia fer res. El diagnòstic estava fet.

Donada la situació, vaig decidir deixar de banda els pensaments que em consumien, i d'una forma o altra, ho vaig aconseguir. D'aquesta manera, vaig poder descansar finalment i aquell va ser el millor regal per a un músic al qual la sordesa li envaí la vida i li tragué a la seva estimada, la música

Aroa Sánchez Pareja

NARRATIVA CATALANA

TERCER PREMI

1rBATX

Un múscul entre els llavis

Durant cada minse, minúscul i diminut minut, aquells que dormen el més poderós dels músculs, minuciosament miren de fer minvar, de minimitzar, de dinamitzar el pas de minoritària a minoritzada.

A l'eix d'una aparent natural convergència, entre divergències i reprimides dissidències, d'una llengua "universal", la conveniència arrisca, de l'altra, l'anelhada convivència.

Prudència davant de la nova tendència!, que fa de la nostra presència, absència, que amb urgència, recorrent a la violència, evapora l'essència de la nostra herència.

Ni amb falsa evidència, ni pseudociència,
un sepulcre per a les paraules té coherència.
El vent s'emporta el testimoni de les frases fetes; ja ploraven
per l'emergència de la decadència.

Noves veus joves s'alcen cantant des de la resistència, per fer front
a la imprudència lingüística i la negligència dels que demanaven a
les conferències, paciència,
i temen la consciència que han pres les maledicències.

POESIA CATALANA

PRIMER PREMI

2n BATX

Prou d'arrencar-nos la nostra existència!
Remena, com la nena, la nostra creixent impotència, que no
s'aturarà davant una pacífica advertència
i portarà, pròximament, dures conseqüències.

Els "*tenir que*" s'imposen ferotgement als "haver de". Ens *donem compte*, però ens adonem que cada llengua que oblida la neutra, accentua l'esquerda
de la ferida d'una comunitat dividida i trencada?

Preguntes i preguntes. És necessari que les fem, però tancant,
no obrint, una irresolta interrogació. Pels que van lluitar contra un
autoritarisme blasfem, recordem que, a la seva sang, devem la redempció.

Digueu-los-ho, als que assassinen sense sentit
els sons sensibles, les rosasses de les esses sonores,
que amb cada pronom feble afusellat, censurat, les
exclamacions del passat es fan menys sordes.

Oh, guardiana de l'experiència humana,
qui vigilarà la història quan la beatitud venci? Qui
lluïtarà perquè, davant la parla germana, les llengües
de foc no invoquin el silenci?

Com quatre franges vermelles fugen d'una tela, amb el
temps maltractada, feta groguenca, tanco els llavis i
renuncio gairebé sense pena, a nodrir-me d'una llengua,
ja famolenca.

Assequem les arrels, però per la sequera plorarem. En quina
llengua s'explicarà la meva història,
si l'escassetat del testament que deixarem, deshidrata el seu
record, la nostra memòria?

Rebel·la't! Posa un punt volat entre les eles, fes una
pausa per tots els nostres avis,
pels seus col·legis, que per força, foren escuelas. Para un
moment i obre la porta dels llavis.

I si parem i parlem?
I si parlem i ens escoltem? I si
parlem i xerrem?
I si parlem i cridem?
I si parlem i reivindiquem?
I si parlem i, amb la nostra llengua, estimem?

Parlar una llengua diu molt de tu, i no
fer-ho, encara més.

Perquè jo no querre, ni amaré, jo
estimaré, i ho faré en català.

Joan Fusté

LLETRES

Si fos de lletres, t'escriuria cartes i poemes.
T'ordenaria en versos alexandrins, et trobaria a cada metàfora i sentiria com
a pròpies les vides d'en Darcy i l'Elisabeth.

Jo, que no tinc el do de la paraula, em sento
més còmoda entre xifres,
estudiant a la teva cara la proporció Àuria.
T'estimaria amb els decimals del nombre π .
El meu amor, irracionalitat i infinitud.

Si fos de lletres, et diria que t'estimo en totes les llengües
Potser la nostra història no estaria conjugada en condicional
i la podria narrar en un llenguatge que tan sols nosaltres entenguéssim.

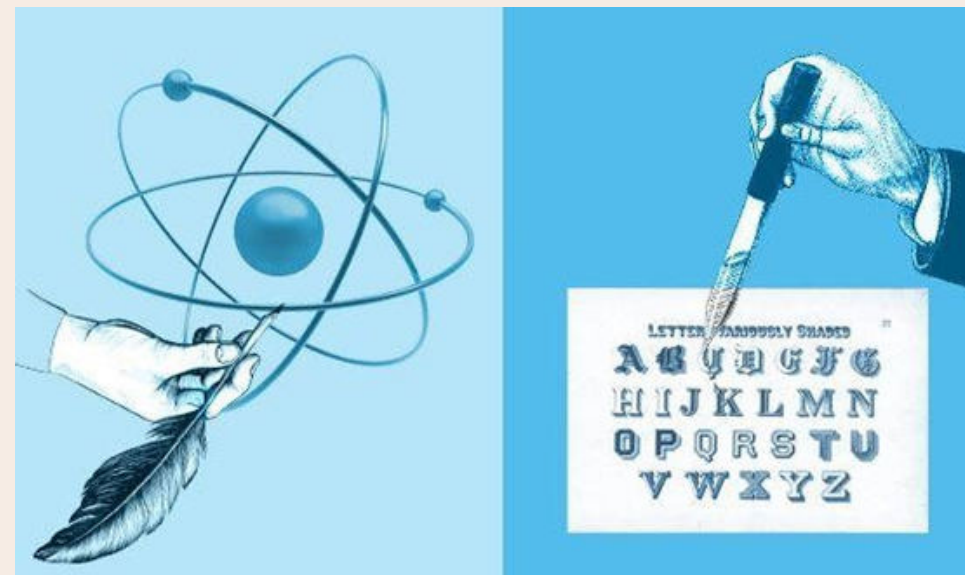
Però no puc fer-ho.
Ho sento, jo només sé estimar amb el cap i ara...
Ara t'he d'extirpar del meu pit.
Posar-te sota la fredor de les llums del quiròfan i dissecar-te.
Meticulosament separar-te: Característiques,
causes, conseqüències...
Fins a entendre els orígens dels meus símptomes

POESIA CATALANA SEGON PREMI 2n BATX

Només entenc de pragmatismes, d'equacions resoltes, de lleis
immutables d'interpretació única.
Busco patrons i fórmules exactes.

Si fos de lletres, potser podria deixar-me fluir entre paraules.
M'és impossible, em perdo entre la sintaxi i el significat.
Entre subjectes absents i verbs que no concorden.
Intento posar-hi ordre, però les meves frases es desfan.

Però, fins i tot dins la confusió, he aconseguit trobar una certesa: Sé que mai no
faré l'esforç d'escriure't ni cartes ni poemes perquè ni tu m'estimes,
ni jo soc de lletres.

Alba García

EL PAS INEVITABLE

Et vas anunciar tan violentament, tan sense avisar... tan sobtadament!
No ens vas donar temps ni un moment d'acostar-nos a la teva absència, deixant-nos sols amb la impotència, un rastre de dolor i patiment.

Ens queda un buit cridant la teva fredor, solitud que enmig de la classe fa dolor, on el silenci es torna un gran clamor.
Ets la música eterna i sonora, l'horitzó llunyà, fidel i protector, on guardaves la llum més sanadora.

Ets el sol brillant de cada matí, incessant com el dring d'un clarí.
La raó és que Secundària, sempre has estat el lloc segur on tot estudiant troba refugi i camí endavant, però tot un dia es va capgirar.

De sobte, cops de porta vam escoltar, a cada porta colpejant sense aturar.
I com no! De l'angoixa es tractava, un malson que ja no s'aturava.
Vas entrar amb pas ferm i rigor, en cada sospir posant tremolor.

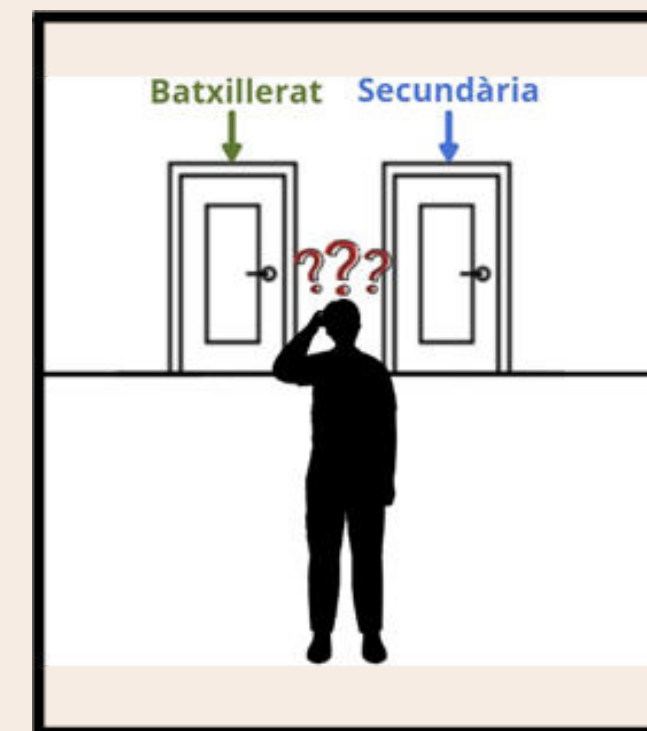
Tu, Batxillerat, ens forces a créixer, ens mostres la vida tal com és, sense fantasies ni falsedats, només veritats difícils d'entendre.

Ets la causa del nostre turment, aquell sospir cruel i asfixiant, el pes que ens doblega en el moment, la càrrega dura i desesperant.

Tu, Batxillerat, ets el culpable de cada nit en blanc, insuportable, "per un simple excel·lent poder lluir", però sense força per somriure o sentir.

Ets la raó de cada engany, de cada caiguda i nou demà, perquè en el futur no hi hagi afany, si no un camí segur i clar.

POESIA CATALANA TERCER PREMI 2n BATX

Mortes en vida, vides en silenci

“No oblideu mai que bastarà una crisi política, econòmica o religiosa perquè els drets de les dones tornin a ser qüestionats. Aquests drets mai es donen per adquirits, heu de romandre vigilants tota la vostra vida”. Tanco el llibre de “El segon sexe” de Simone de Beauvoir mentre em pregunto com aquestes paraules escrites fa més de setanta anys no poden ser més encertades. Com en els últims mesos, el soroll dins el meu cap és el causant de passar nits en blanc, inquieta pel meu entorn actual. Una data gravada a foc esdevé l’epicentre d’un remolí de pensaments que amenaça de desbordar-me: 15 d’agost de 2021, quan la caiguda de Kabul per part dels talibans va fer trontollar el món, així com ho van fer les meves expectatives de graduar-me en la universitat. La diferència, però, és que aquestes es van esfondrar amb les primeres prohibicions i restriccions imposades per l’Emirat Islàmic de l’Afganistan. Un nou règim originat amb promeses falses que esdevindria un malson per a totes les dones del territori. La igualtat entre tots els ciutadans en aquesta nova etapa va ser tan efímera que no es pot considerar existent. Un mes després, al setembre, es va prohibir el treball femení en quasi tots els sectors. Com una silenciosa serp, els nostres drets i llibertats com a dones es van anant esfumant, mentre nosaltres ens desfem en l’oblit. Allunyades de l’educació, de la vida política, de l’esport i de tot allò que és com la nostra medicació per a l’ànima. Hem estat reduïdes a l’ombra de nosaltres mateixes, desposseïdes de la nostra llibertat, veu i identitat. Condemnades a una extrema invisibilitat, el món sencer, testimoni dels fets, ha desviat la mirada i ens ha abandonat.

La nit s’esvaeix amb l’arribada del dia i aquest pensament impregnat d’impotència m’acompanya durant el trajecte de casa meva a la llar de la meva cosina. El pes del llibre que vaig devorar la nit anterior cada cop va essent més notori, però queda amagat de la perillosa vista del meu marit, qui no s’allunya de la meva presència. Passem per un mercat, però no se’m permet intercanviar cap so amb ningú, ni delectar-me en els petits detalls com la vivesa dels colors de les fruites, inspirar les herbes aromàtiques, tastar mostres de dolços de les paradetes... El burca no només em priva de tot això tan banal i quotidià, sinó també d’admirar el somriure que em dedica Amina, la filla del meu tiet, quan em rep a la seva porta. Com cada matí, l’ajudo amb el dinar i amb les tasques de la llar, perquè, malgrat que als ulls de la llei ella ja és considerada una dona preparada per a ser esposa, la realitat és ben diferent. Fa tan sols una setmana celebrava els quinze anys, i ara es troba reclosa entre aquestes quatre parets, casada amb un home de quaranta-set anys i portant en el seu ventre una vida que no va triar. Quan per fi ens trobem només amb la companyia de l’una i l’altra, li dono el llibre de Beauvoir que ocultava sota les túniques fins aquell moment. Conversem sobre quan serà la pròxima trobada en la biblioteca clandestina per a dones a la que assistim un cop a la setmana, les novetats i malauradament d’aquelles qui han sigut descobertes pels severs controls dels talibans i d’aquells del seu entorn. Quan es tracta d’educació, mai és suficient, però haver recol·lectat més de dos mil llibres i poder continuar formant-nos sense haver estat descobertes és tot un mèrit. Sense aquesta iniciativa, segurament ja no estaria aquí. L’educació és la nostra arma secreta en aquesta guerra silenciosa. Mentre se’ns imposi el silenci, continuarem lluitant amb cada llibre que aconseguim amagar, cada paraula i cada esperit lluitador femení.

Les hores del rellotge en avançat estat de deteriorament semblen esllavissar-se sense retorn i aviat em trobo entre els braços d’Amin. Després d’unes encoratjadores paraules, entre xiuxiueigs, li comunico l’hora de trobada per anar on celebrem les trobades setmanals amb les altres noies i m’acomio d’ella. Poc m’esperava que aquella seria l’última vegada que les nostres mirades es creuessin, ja que, tan bon punt poso un peu al carrer, uns homes armats s’abalançaven cap a mi. Sacsejant-me violentament, em porten cap a un atzucac i em desvelen que han descobert l’existència il·legal del centre del qual minuts abans explicava a la meva cosina. Un cop fort arriba a les meves orelles i és l’únic senyal que m’indica que ja no estic sola en l’habitació de comissaria. L’aspre tela que m’ocultava la visió desapareix i observo com un home amb un somriure cruel i lasciu verbalitza: és hora de passar-s’ho bé. El dolor arriba tan aviat

NARRATIVA CATALANA

PRIMER PREMI

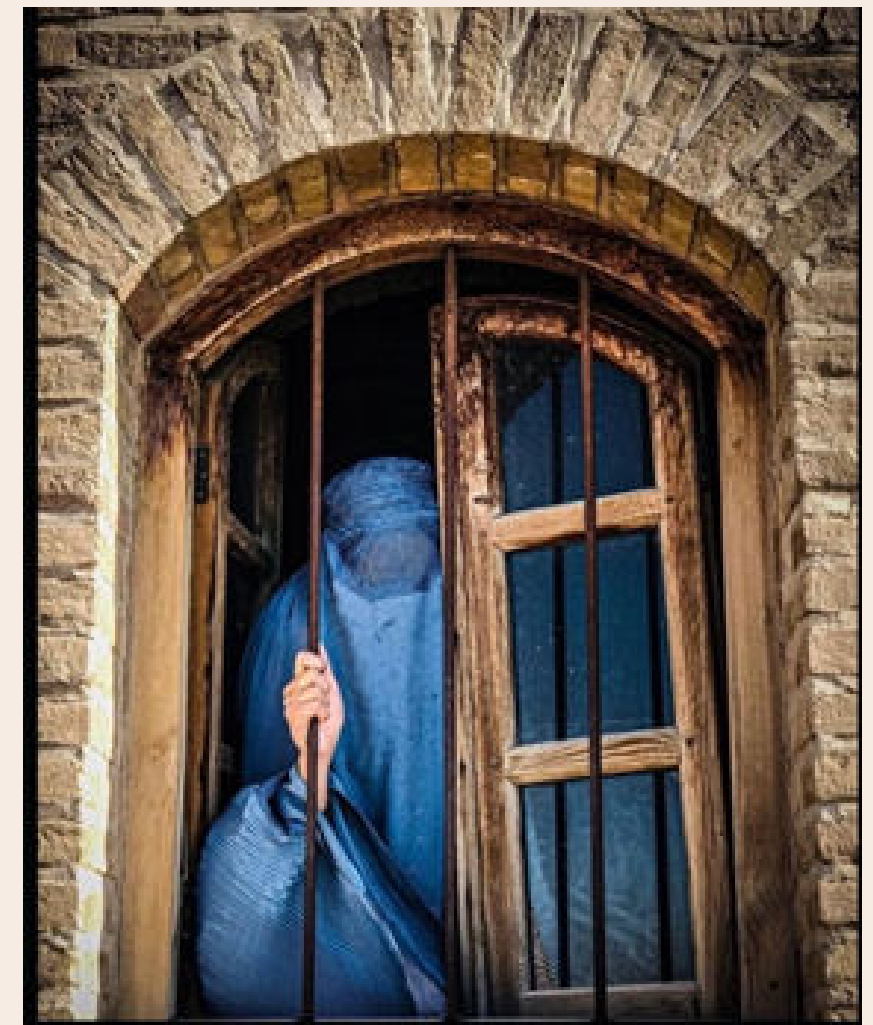
2n BATX

Les hores del rellotge en avançat estat de deteriorament semblen esllavissar-se sense retorn i aviat em trobo entre els braços d'Amin. Després d'unes encoratjadores paraules, entre xiuxiueigs, li comunico l'hora de trobada per anar on celebrem les trobades setmanals amb les altres noies i m'acomio d'ella. Poc m'esperava que aquella seria l'última vegada que les nostres mirades es creuessin, ja que, tan bon punt poso un peu al carrer, uns homes armats s'abalançaven cap a mi. Sacsejant-me violentament, em porten cap a un atzucac i em desvelen que han descobert l'existència il·legal del centre del qual minuts abans explicava a la meva cosina. Un cop fort arriba a les meves orelles i és l'únic senyal que m'indica que ja no estic sola en l'habitació de comissaria. L'aspre tela que m'ocultava la visió desapareix i observo com un home amb un somriure cruel i lasciu verbalitza: és hora de passar-s'ho bé. El dolor arriba tan aviat com la desolació ho fa, i l'últim en què penso mentre la sang i les llàgrimes tracen un camí en el meu rostre és que la meva mort serà només un silenci més en una guerra que no s'acaba, on la meva lluita mai serà escoltada.

La meva vida s'hauria d'haver acabat en aquest punt, però no es tracta de la meva, sinó de la Zarina Hazrat. La seva esquinçadora història no és singular, és la realitat de moltes dones. Qui ha agafat la ploma per escriure aquest relat és una periodista d'Espanya, Eva Muñoz, és a dir, jo. La vulneració dels drets de les dones en molts països en el món em van moure a investigar sobre realitats aparentment distòpiques però certament autèntiques. Aquest escrit no pertany al gènere de ficció, és el món real. Un món que sembla tornar cap enrere. Un món que s'oblida de la història, ignorant els errors del passat per tornar a cometre'ls. Així que per molt que et trobis en una situació en què les desigualtats de gènere no et condicionin la vida, recorda els milers de vides que han estat esborrades en silenci. Que el privilegi no t'ennuoli l'empatia.

Núria Grau García

Record del meu oblit

Els arbres m'aïllen de tot soroll provinent de la civilització mentre escolto una dolça simfonia que produeixen els animals que habiten l'espai. Fixo la mirada en un edifici llunyà, cobert de molsa i esquerdes. Sembla que ha volgut camuflar-se amb el paisatge tenyint-se de verd, però jo he descobert aquella localització i em dirigeixo a l'entrada principal. La humitat de l'exterior contrasta amb la quantitat de pols que trobo dins, una boira que impedeix veure amb claredat el que tinc a escassos metres. Què amaga aquell lloc? La meva vista s'acostuma a les partícules que tinc al voltant i em fa veure milers de llibres col·locats en diverses estanteries. Estic en una biblioteca abandonada.

Agafó un llibre sense portada ni títol. Està visiblement desgastat i la portada, en blanc, no mostra cap títol ni autor de l'obra. Aquell llibre amagava alguna veritat que mereixia ser descoberta però havia de descobrir què era. Començo a fullejar les pàgines. La primera no conté paraules, només un silenci. No obstant, tot i el buit inicial no desisteixo i passo a la següent. A partir d'aquesta totes estaven plenes de frases incompletes, confessions, secrets i moltes mentides. Cada paraula amagava un rerefons fosc i tenebrós de la vida de qui ho va escriure. En aquest llibre s'havia paralitzat el temps, perquè la mentida existeix d'ençà que ho fa el llenguatge. Era com si el llibre fos una capsa tancada amb un crit sense veu pres en la història de la humanitat.

A mesura que anava llegint i agafant altres llibres vaig poder tenir una visió molt més completa sobre les emocions que hi havien reprimides en cada peça de paper que els componia. Era capaç de sentir el dolor de la mare que va haver de donar el seu fill en adopció, l'odi d'un amic que no havia aconseguit superar la traïció de la noia amb qui ho havia compartit tot i el temor d'un pare que va ocultar la seva veritable vida a la seva família. Cada secret era més revelador que l'anterior i, per un moment, em vaig sentir poderós sabent històries sobre persones alienes que mai no tindrien informació sobre mi.

Entre la decadència dels llibres amb portades de tela n'hi havia un que comptava amb tapa resistent, daurada i incorporava el títol: "Tot el que necessites saber". En obrir-lo vaig reconèixer la lletra, era la meva. Impossible. Jo mai he estat aquí! Dins de la pàgina vaig llegir una mentida que havia construït durant molts anys i m'havia ajudat a protegir-me (de mi mateix). "La vida val la pena". Mai he trobat res positiu a la vida. Naixem patint i morirem de la mateixa manera, sols, amb unes quantes cicatrius visibles i altres invisibles i incurables. Aquella frase que havia ocultat durant anys darrere d'un somriure era un reflex de la conformitat que em caracteritzava. Una mentida que havia comportat la creació de moltes més per poder mantenir-la com: "estic bé, de veritat" o "demà serà un dia millor" quan els dies dolents sempre m'havien importat més que els bons. La sensació de vulnerabilitat va travessar-me com un calfred, però alhora, em va ser estranyament alliberadora. Per fi, una veritat oculta en una mentida que jo mateix vaig construir per sobreviure estava davant dels meus ulls, materialitzada en tinta blava i no oculta dintre dels meus pensaments.

Vaig tancar el llibre després de tenir una revelació, tothom qui havia escrit dintre dels milers de llibres que tenia al meu abast ho va fer per una raó, l'impuls de guardar la seva història dintre d'una pàgina i sentir-se part d'aquell lloc, abandonat com nosaltres, que passejàvem pel bosc buscant pau i vàrem trobar veritats ocultes entre mentides. Els nostres secrets, les mentides no dites, s'havien convertit en càrregues pesades que ens havien convertit en qui érem. Aquells llibres no eren només testimonis del que es mantenia ocult, sinó també del que els pensaments reprimits podien fer a les ànimes.

NARRATIVA CATALANA

SEGON PREMI

2n BATX

Després de llegir alguns llibres més va decidir marxar, però abans de travessar la porta va retrocedir. Vaig agafar el primer llibre que havia llegit i vaig escriure una altra mentida, aquest cop a la primera pàgina, que estava en blanc. “Havia oblidat estar aquí fa uns anys”. La biblioteca, amb els seus llibres plens de històries, es va esvaïr de la meua memòria, tal com havia passat amb els milers de persones que varen visitar el lloc en algun moment. Tothom oblida allò que danya, tothom oculta la veritat i, fins i tot, amaga un lloc on només trobem mentides. Vaig caminar lluny, retornant al soroll dels cotxes i la gent, amb el pes dels meus secrets i dels d'altres persones que mai vaig arribar a conèixer. Però, d'alguna manera, la sensació de llibertat que havia experimentat dins de la biblioteca em va acompanyar, tot i que, com la resta, jo també vaig oblidar el camí que em va portar allà. Potser, un cop buida la ment de mentides, tornaré a recordar com arribar a aquell lloc o potser només seré una mentida més de la col·lecció esperant a ser llegida.

Claudia Blasco Blasco

NARRATIVA CATALANA

TERCER PREMI

2n BATX

Contra el vent i la por

El temor havia estat present des del seu naixement, però en els últims anys s'havia anat accentuant fins al punt d'endinsar-se a casa com un terratrèmol que ho posa tot potes enlaire.

La majoria pot pensar que aquesta situació hauria d'haver-se pronunciat amb l'arribada de la malaltia a casa o, millor dit, al paritori. Doncs sí, en part el nostre món es va capgirar aquell 14 de març a les 22:00 h. Però, a diferència d'ara, en aquell moment coneixíem les dues cares de la moneda per primer cop; arribava la nostra preciosa filla Julieta i la malaltia que marcaria el nostre nou destí: La pell de papallona. Un nom bonic per a una realitat cruel. Qualsevol contacte massa brusc, amb la roba o qualsevol moviment quotidià podria transformar-se en una ferida oberta, en un dolor que nosaltres, com a pares, no podíem evitar. Però per a nosaltres, la Julieta era la nostra petita guerrera, la llum que il·luminava la foscor de la por amb el seu somriure.

Ara m'agradaria poder dir que la nostra preocupació són els efectes col·laterals d'aquesta fotuda malaltia... però no. El pitjor es troba en el món exterior. Els murmurs, les mirades, els comentaris de desconeguts que, sense pensar, fan preguntes imprudents. I, per descomptat, el rebuig dels nens de l'escola. La Julieta no només havia d'enfrontar-se al dolor físic, sinó també a les ferides invisibles de les paraules. Cada cop, ella és més conscient del que suposa la seva malaltia i l'impacte que provoca en la gent, de quina forma la deshumanitzen per complet. Oblidant-se que darrere de la pell es troba una nena sensible plena de vitalitat.

Cada matí, la mateixa rutina. Les cures, les venes, les cremes... Tot perquè la seva pell, tan delicada com les ales d'una papallona, pugui suportar el dia. I després, cap a l'escola. El meu cor es trenca en miques quan la deixem davant de la porta i no sé el que pot oferir-li aquell dia, a quins reptes s'haurà d'enfrontar... Però ella, amb una fortalesa que jo mateixa envejo, es lleva amb la il·lusió d'aprendre i descobrir coses noves, per en un futur convertir-se en la metgessa que trobi la cura a la seva malaltia.

Havia entès, massa aviat, que el món pot ser cruel amb aquells que són diferents. I jo, com a mare, patia amb cada ferida, amb cada menyspreu, amb cada dia que tornava a casa exhausta pels esforços físics i psicològics que havia d'afrontar per no poder seguir al mateix ritme a la resta. Però també hi havia llum enmig de tanta foscor. Alguns mestres, alguns amics de veritat, aquells que entenien que la Julieta no era la seva malaltia, sinó una nena plena de vida, amb somnis, amb il·lusions. I per aquests moments, valia la pena continuar lluitant.

Avui, miro la meva filla i em pregunto quanta força pot cabre en un cos tan fràgil. I la resposta és clara: infinita. Perquè la Julieta no és només una nena amb pell de papallona. És una explosió d'amor, un exemple de resiliència. I mentre ella continuï aixecant-se cada dia, jo seguiré al seu costat, lluitant contra la por, el dolor i la ignorància d'un món que encara no ha après a veure la bellesa de la seva fragilitat. La Julieta, com una papallona que s'enlaira tot i la seva fragilitat, continua batent les ales, demostrant que la força es troba en la seva valentia i resistència de continuar volant malgrat el vent en contra.

Iria Gazulla Ulloa

Me callaron y me callé.
He oído mil voces antes de escuchar la propia,
y las hice mías hasta olvidar la mía.
Hablé con palabras robadas,
con frases que no eran mías pero que usé como refugio.
Me escondí en ellas porque creí que mi voz no importaba,
porque el ruido de otros siempre pareció más fuerte que mi voz.
Pero el silencio también grita,
y en él aprendí a escucharme.

Descubrí que entre todo lo que fui dejando atrás mientras crecía,
también estaba yo.
Ahora hablo, y mi voz ya es mía.
Ya no es de otros, ni un susurro temeroso.
Es la voz que sobrevivió al ruido,
la que se alzó cuando todo la quiso callada,
la que aprendió a decirse,
a contarse,
a no pedir permiso.

Abril César Silva

POESIA CASTELLANA

PRIMER PREMI

1r BATX

Soy ellas

Somos mujeres, pero,
¿qué es ser mujer?
Debemos hacernos respetar, pero,
¿qué es hacerse respetar?
Hacerse respetar con sutileza,
o no sería digno de princesa.
Hacerse respetar sin protestar,
es poco femenino nuestro rebelar.
Hacerse respetar dialogando,
porque si en las calles estas gritando,
en la vergüenza deberías estarte ahogando.
Miles de protestas,
llamadas de emergencia,
madres llorando,
undidas andando.
Tantos mensajes sin responder,
hoy estampados en carteles enormes,
llenan las calles más grandes
y pueden ser leídos cientos de nombres.
Fabiana alza la foto de Adriana,
está perdida su hermana,
Lucía grita por Mia,
hace poco murió agredida,
Marta denuncia a su ex pareja,
en casa el maltrato es servido en bandeja.
Hoy soy todas ellas,
soy la que se manifiesta,
soy la que calla,
soy la amiga,
soy quien tenga ser
con tal de que las demás
también puedan ser.

Lariza Dávila

POESIA CASTELLANA SEGON PREMI 1r BATX

Camino llamado vida

Camino,
por un camino marchito.
Que me hacen al dedillo,
el que otros me han escrito.

Sigo el camino,
sin pensar si decido.
Mientras oigo los gritos
que me obligan a seguirlo.

Corro,
huyendo de un peso muerto,
que llevo dentro,
sin saber que está vivo
y corre conmigo.

Corro, corro y sigo corriendo
sin saber mi destino,
ni el final del camino
que otros me han puesto.

Y mientras pasa el tiempo,
mientras sigo corriendo,
mientras noto el peso
que me grita por dentro.

¡Corre, corre y sigue corriendo!

Y sigo el camino,
sin pensar si decido,
sin saber mi destino,
ni el final del camino.

Y cuando tomo conciencia, por un simple
instante,
en el que me pongo las manos en los oídos,
omitiendo aquellos gritos,
en los que yo no opino.

POESIA CASTELLANA

TERCER PREMI

1r BATX

Y por un segundo,
paro, y no corro ni camino,
y me salgo del camino
pensando por mí mismo.

Mientras miro a los otros,
como zombis que lo siguen,
caminando por el camino creado y manipulado,
del destino deseado en el que nos han oprimido.
Y pienso...
¿A dónde vamos?.

Noa Solana Borrego

EL TRATO QUE LO CAMBIÓ TODO

¿Qué pasaría si, a cambio de un día de tu vida, pudieses pedir un deseo siempre que quisieras? Pues bien, hoy te explicaré lo que me pasó a mí mientras estaba un día volviendo a casa después de trabajar. Resulta que hacía días que no lograba encontrar ninguna motivación, ya que lo acababa de dejar con mi marido y me había tenido que buscar un piso de alquiler, el más simple que pude haber encontrado, porque aparte de que mi sueldo no era el mejor, tenía una niña de la que cuidar, y no encontraba la forma de compaginarlo todo en mi vida. Sentía que el día era demasiado corto para todas las cosas que tenía que hacer, y cada día me iba a dormir agotada, pensando en cómo conseguiría sacar adelante mi vida.

De repente, un día esperando en la parada del autobús, mientras revisaba las noticias en mi móvil, escuché a alguien pronunciar mi nombre. Asustada, levanté rápidamente la cabeza, y vi a un hombre trajeado con una expresión aparentemente alegre que me hizo una señal para que me levantara. No sé por qué lo hice, probablemente porque estaba tan cansada que no sabía ni lo que hacía, pero me levanté, ya que me inspiró una extraña confianza que no había sentido antes, y lo seguí hasta lo que parecía ser una oficina que estaba justo al lado de la parada del autobús. Cuando entré en aquella oficina, el ambiente era muy agradable y acogedor, y el olor de aquel lugar hacía que entrar en él fuera como estar en un lugar familiar. El hombre me condujo hasta una sala con un sofá tan cómodo que me habría quedado sentada en él durante horas. Me senté y esperé pacientemente a que me dijese aquello tan importante que tenía que decirme, ya que estaba empezando a dudar el porqué me había escogido a mí entre tanta gente que había en aquella parada de autobús. De repente, el hombre se sentó justo delante de mí y me empezó a hablar. Me dijo que sabía que no estaba pasando por un buen momento en mi vida, pero que creía que tenía una solución para mí. Yo, intrigada, le pedí que me explicase de qué se trataba, ya que estaba tan desesperada que cualquier solución que me pudiese dar sería bienvenida. Él me contó que, si aceptaba su trato, mi vida podría cambiar drásticamente, y que una vez aceptado, ya no había marcha atrás. Aquella idea sonaba escandalosa, pero a la vez, en ese momento, no tenía nada que perder, porque mi vida ya no tenía sentido. Le pedí que me diese más información sobre aquel trato, pero me dijo que hasta que no lo aceptase no me podría decir nada más.

Justo en ese momento fue cuando ocurrió algo de lo que me arrepentiré toda mi vida, y fue que acepté ese trato, sin saber de qué se trataba. En cuanto le dije que lo aceptaba, me empezó a contar en qué consistía. Resulta que lo que aquel hombre estaba ofreciéndome era que podría pedir deseos ilimitados a lo largo de mi vida, pero por cada deseo que pidiera, perdería un año. Al principio me encantó la idea, ya que al fin y al cabo, tenemos muchos años por delante, y un año no es mucho comparado con todo el tiempo que nos queda, así que pensé que era lo mejor que me había pasado nunca. Cuando terminó de explicarme todos los detalles sobre aquello, me hizo firmar un contrato en el cual se mencionaba que no podía contarle a nadie lo que había pasado en esa sala o podría tener graves consecuencias, pero aun así yo lo firmé, ya que estaba tan emocionada por empezar a pedir deseos que no podía pensar con claridad.

En aquel contrato había una serie de deseos prohibidos, como el deseo de ser inmortal o el deseo de nunca haber aceptado el trato. También se especificaba que era necesario el implante de un botón muy pequeño debajo de mi piel con tal de que se pudieran pedir los deseos. En cuanto firmé, el hombre me dijo que si quería pedir un deseo, solo tenía que pulsar aquel botón que me acababa de insertar en el brazo y mi deseo se cumpliría, pero me restaría un año de vida.

NARRATIVA CASTELLANA

PRIMER PREMI

1rBATX

Cuando todos los trámites habían acabado, decidí pedir mi primer deseo, ya que quería ver si aquello era real o era todo fruto de mi imaginación. Estuve un rato pensando, hasta que por fin decidí lo que iba a pedir: volver con mi exmarido. En cuanto pulsé el botón, me llegó un mensaje suyo al móvil, en el que decía que me echaba de menos y que quería solucionar las cosas conmigo. No me lo podía creer, aquello que me había dicho el hombre era real, ¡se cumplían mis deseos! Rápidamente, recordé que acababa de perder un año de mi vida, y debía ir con cuidado para no pedir más deseos de la cuenta, porque podría pasarme factura.

Pasaron los días, y aunque intenté resistirme, la tentación de pedir más deseos fue demasiado fuerte. Primero pedí un mejor sueldo, y luego una casa más grande. Cada deseo se cumplía de inmediato, y cada vez que presionaba el botón, me sentía imparable. Sin embargo, pronto descubrí que las consecuencias eran más graves de lo que imaginaba. Empecé a notar cómo mi cuerpo se debilitaba, me sentía más cansada y envejecida. Un día fui al médico, porque estaba preocupada, y al hacerme unos análisis descubrieron que tenía una enfermedad terminal, y que no me quedaban más de cinco años de vida. El miedo me invadió. Destrozada, volví a la oficina donde había firmado el trato, pero ya no existía. Intenté ir cada día a la misma hora a aquella parada de autobús para buscar al hombre trajeado, pero era como si nunca hubiera estado allí, como si ese hombre hubiese sido fruto de mi imaginación.

Con lágrimas en los ojos supe que me había condenado a mí misma. Me quedaban pocos años de vida y lo había perdido todo. En ese momento fue cuando me planteé si realmente había merecido la pena perder años de vida por todos los lujos que ahora me rodeaban. Tal vez, en algún momento, quise creer que sí. Pero ahora, con el cuerpo debilitado y el alma vacía, solo deseaba una cosa más. Pero ese deseo estaba prohibido.

Cristina Bailón Santamaría

El más terrible de los sentimientos es el sentimiento de tener la esperanza perdida

Sentada en la penumbra de mi habitación, con el libro abierto sobre mis piernas, mis ojos tropezaron con las palabras de Lorca:

«El más terrible de los sentimientos es el sentimiento de tener la esperanza perdida».

Y sentí que algo dentro de mí se estremecía. No era una frase más en una página cualquiera. Era un eco que me alcanzaba desde algún rincón oculto de mi memoria, una verdad que, aunque había intentado ignorar, ahora se alzaba frente a mí con la crudeza de quien no deja espacio para el autoengaño.

Respiré hondo y dejé que las palabras me invadieran. Porque, ¿qué es la esperanza cuando se pierde? No es solo la ausencia de un sueño, ni el simple agotamiento de la paciencia. Es el vértigo de un precipicio sin final, es un desierto donde ya ni siquiera se espera la lluvia. Es un pozo sin fondo en el que gritas, pero tu propia voz se ahoga antes de regresar.

Pensé en todas las veces que había sentido esa ausencia de luz. En las madrugadas en las que el insomnio se volvía un túnel infinito, donde cada pensamiento era un eco de desesperanza. En las ocasiones en que la vida me había empujado al borde y todo lo que podía hacer era mirar hacia abajo, sintiendo que ya no quedaba nada que me sostuviera.

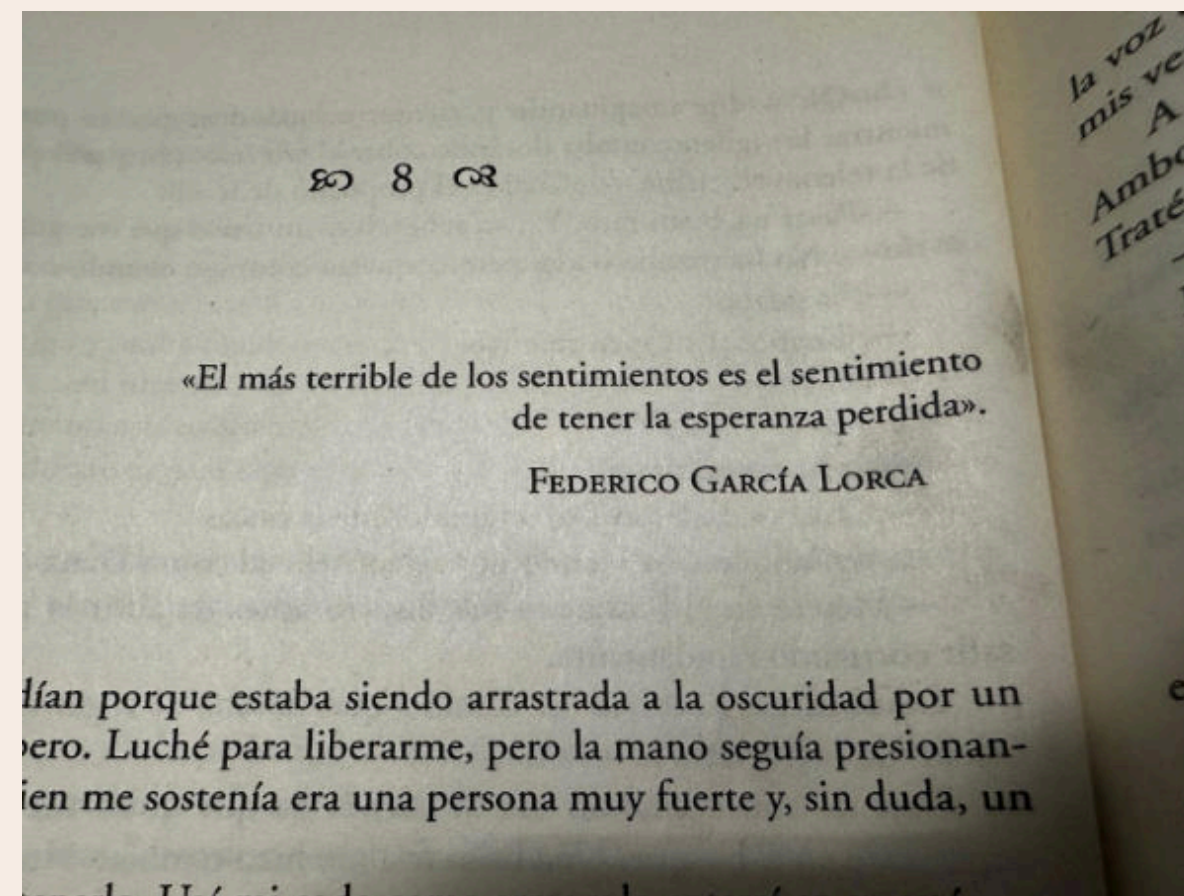
Apreté el libro entre mis manos, buscando aferrarme a algo más que al papel. Porque Lorca no solo hablaba de la desesperanza, sino del peso que deja en el alma cuando se instala. Y comprendí que eso era lo que lo hacía el sentimiento más terrible: su persistencia, su manera de teñirlo todo de gris, de convertir incluso los recuerdos felices en espejismos dolorosos.

Pero en medio de esa sombra, otra idea empezó a tomar forma dentro de mí. Quizás Lorca, al nombrarlo, no solo quería describirlo, sino enfrentarlo. Porque reconocer la pérdida de la esperanza es el primer paso para buscarla de nuevo. Porque incluso en la oscuridad más absoluta, el simple hecho de seguir leyendo, de seguir respirando, de seguir sintiendo el peso de las palabras sobre la piel, es una forma de resistencia.

Cerré los ojos por un momento. Afuera, la noche seguía siendo la misma. Pero dentro de mí, algo había cambiado.

Maria Gerbolés Mesa

NARRATIVA CASTELLANA SEGON PREMI 1rBATX

DETRÁS DE LA NIEBLA

Tengo un secreto. No puedo contarlo, porque dejaría de serlo. Es tan secreto que ni mi familia ni mis amigos lo saben. Es tan secreto que ni siquiera yo lo sé del todo. Como una sombra que veo de reojo y desaparece cuando me giro para mirarla con claridad. Así es mi secreto, siempre presente pero nunca nítido. Me gustaría saber mi secreto, pero tengo miedo de descubrirlo a la vez.

Conozco el nombre de mi secreto, pero solo si lo pronuncio en voz alta se hace realidad.

Así que no lo digo, y finjo demencia cuando su nombre revolotea por mi mente. Solo me dejo ver una niebla que tapa la silueta de mi secreto, porque me da miedo ver mi secreto, pero me da más miedo que él me vea a mí.

Si mi secreto me viera, me moriría, porque entonces me reconocería como su portador, su creador, y yo no quiero tener nada que ver con mi secreto. Por eso lo ignoro. Cuando estoy con mis amigos lo veo, cuando estoy con mi familia lo veo, siempre por el rabillo del ojo. Jamás osaría girarme para mirarlo en público, y hacer saber a los demás que hay algo allí por lo que girarse, algo digno de ocultar. Así que no me giro, y miro al frente en línea recta. Pero es imposible dejar de notar su presencia, tan tentadora, tan atrayente.

A veces se me va la vista, inconscientemente, y tengo que volver a recomponerme rápidamente. Cruzo los dedos para que quien sea que esté conmigo no se haya dado cuenta, porque si me vieran girar la vista, sabrían cual es mi secreto, incluso antes de que yo lo supiera.

Cuando no hay nadie a mi alrededor, mi secreto me sigue acechando, pero se deja ver con más claridad. No del todo, por supuesto, pero lo suficiente como para hacerme saber que existe de verdad y que no es solo una alucinación. Cuando no hay nadie a mi alrededor, me permito girarme a mirar a mi secreto y él me permite mirarlo, a través de la niebla. Tristemente, mirar mucho tiempo a la niebla hace que los ojos me escuezan y empiece a toser. Entonces miro al frente nuevamente, llorando de rabia por el daño que me causa mi secreto.

Seguro que quieres que te cuente cuál es mi secreto. Solo tendría que atravesar la niebla, aguantando el dolor, y sabría la verdad. Pero no voy a atravesar la niebla. Para atravesar la niebla tendría que llamar a mi secreto por su nombre. Tendría que decirlo en voz alta, y me moriría antes de admitir mi secreto en voz alta.

Y es que la verdad es que sí sé mi secreto, y yo soy la que pone la niebla allí. Yo soy la que tapa mi secreto del resto del mundo y de mí misma, porque prefiero fingir que no lo sé a admitir que al girarme veo el aire transparente.

Ahora he dejado caer la niebla, pero cuando acabe de escribir, fingiré que nunca he escrito, pondré también una niebla sobre eso, y volveré a ver una sombra a mi lado, que me acompaña mientras miro al frente, para siempre.

Marta López Navarro

NARRATIVA CASTELLANA

TERCER PREMI

1rBATX

Otro gallo cantarí

A continuación, les explicaré un cuento.
¡Que el viento extinga mi canto si yo miento!
Si fuese mentira rompería en llanto,
si yo estoy mintiendo, de veras lo siento.

Dos gallos radican en un corral enfrentados,
se pelean frente a la muchedumbre, obligados.
¿Qué gallo será más gallo?
¿El que llora ahora o el que lo hará en privado?

Los hombres contemplan la lucha entre dos hermanos,
viendo como se derrama sangre por culpa de los humanos.
Esa sangre que un día fue de un mismo cuerpo,
la misma que en el 38 tiñó de rojo el Ebro.
Olvidaron el momento en que los dos fueron uno,
batallaron aunque no quisiera ninguno.
La pelea llegó a su fin, el polvo se asentó,
uno quedó inmóvil, el otro lo lamentó.

Yo, me opongo al canto del ganador,
canto por el que perdió, no por el otro luchador.
Cuando hoy el otro se quiera llevar mi cantar,
no lo hará sin verme a mí luchar.

Si esto es un sueño,
que el final sea de ensueño.
Si esto es mentira,
que ese gallo vuelva a la vida.

El cantar del gallo vencedor inicia el día,
si yo cantara, el gallo se desencantaría.
El estruendo de mi voz hasta en el cielo se oiría,
si yo cantara, gallo, otro gallo cantarí.

Claudia Blasco Blasco

POESIA CASTELLANA

PRIMER PREMI

2n BATX

Batalla del Ebro, 1938

VERSOS VACÍOS

Preparo dispuesta el muro donde indomables
mis dedos trazan petrogramas que juro serán notables,
más este “poema” envenena cual cianuro.

Paso entonces al jeroglífico, un poco atípico, pero igual de raquítico;
pues vengo del paleolítico, el neolítico, y sigue quedando implícito
que el mensaje que quiero transmitir sigue sin ser lírico.

Tenemos un alfabeto más avanzado, pero aún así obsoleto.
El papiro fue creado, mas no lo sujeto, ya que el sujeto
todavía no está completo.
Nuevo códex agregado y sin embargo no es concreto.

Obviemos el pergamino, un nuevo formato se presenta:
Llega la imprenta, y da “¡Un giro de ciento ochenta!”.
Me prometo que este es el camino más eficiente,
la máquina de escritura será más que suficiente
para lograr que tu lenta mente, lentamente,
comprenda qué trato de expresarte en estos versos insolentes.

Y en el hueco del mensaje introduce las instrucciones.
Y seduje a la maquinaria con un dopaje de peticiones:
“Hazme un poema con un amplio lenguaje”
¡Pero no! ChatGPT contribuye a este autosabotaje,
y ni las falsas inteligencias pueden ser opciones.

Intento que comprendas que soy bastante minuciosa,
que empecé sin una idea clara y ahora estoy nerviosa.
Solo dímelos si sigues con efímeros estímulos; ni un mísero
intento veo de entender estas líneas tan dolorosas.
Ya no lo entiendo, esto no está siendo fructífero:
intenté hacer poesía y ha terminado oliendo a prosa.

¿De qué me sirve participar en una competencia
donde la docencia y la decencia brillan por su ausencia?

Pues se premia la evidencia, y yo pienso evidenciar:
que notarán mi presencia, y lo van a presenciar,
que lo presencial muestra más que su falsa transparencia.

POESIA CASTELLANA SEGON PREMI 2nBATX

Es obvio que se disponen ustedes ya con premura
a operar su espurio acto de callarnos con censura.
Veo su mirada oscura, su inquebrantable postura,
la soltura en su figura al desechar la “basura”,
y que en su lectura la literatura ya no es pura;
convierten mi escritura en una dosis de tortura.

Me dispongo a jugar con la métrica, hacerla más estética
raptar su atención, sin más dilación, y no dejarles réplica.
No pienso permitir que esta triste hoja en blanco me someta
ni que el mismo inepto sin saber sea aquel que la interpreta,
que aún sinuoso haré destacar mi composición poética.

Ya da igual el resultado, da igual cuanto me tropiece.
No importa cómo este poema acabe, ni tampoco cómo empiece,
pues aquí lo relevante siempre será la ortografía
un buen lexicón, de cajón, que no permita monotonía.
Notable es seguir el guion, olvidemos la agudeza;
es la que permite decir todo siempre con franqueza,
esa es la que te endereza, tu entereza,
enrevesa las cosas y cambia su naturaleza.

Por culpa de esa estrofa esto dejó de ser poema,
pasó a ser un fallido intento de fingir que yo entiendo del tema,
¿O era un rema? ¿Para qué? Si no diferencio entre fonema y morfema,
mucho menos un lexema, daña mi ecosistema:
Tanta teoría,
tanta clase,
tanto esconder debajo de la alfombra ese gran problema.

Terminemos el poema, que sino esto será inútil.
Si no fuera por la gramática la lite sería más dúctil.
No seré sutil, aunque sea un poema me iré con un inverosímil mutis.

Galicia,

Ese mar de eucaliptos,
esa tierra de olas bravas.
Tú me diste el cariño
que tanto necesitaba.

Teño que darche as grazas
pusiste a Hard en mi vida
quien sin miedo ni coraza
crea sus raps a medida.

Xa teño ganas de verte
sentir tu viento en mi cara
ver os carballos verdes
y bañarme en tu agua helada.

Criaste a mi familia
en aldeas empedradas,
quien con la *lume* encendida,
charlaba muy relajada.

Ese mar de eucaliptos,
esa tierra de olas bravas.
Tú me diste el cariño
que tanto necesitaba.

Lorena Cazorla Gómez

POESIA CASTELLANA

SEGON PREMI

2nBATX

Renacimiento entre versos

Leo para salvarme de las voces que no cesan en mi cabeza,
para resistir el avance del dolor inexplicable,
para evitar perder la cordura por la incertidumbre
y marcar mi piel con dureza.

Leo entre los destellos del día para abrazar geografías imposibles,
mas los límites de este mundo
son muros alzados con esencias intangibles
que me aprisionan entre desesperación y ruido.

Leo bajo el manto nocturno para que la luna me cuente sus secretos,
para que el mar me susurre versos de seda,
para ignorar tus mensajes que recibo de veneno
sin que mi amor por tí se desvanezca.

Leo con la esperanza de encontrar ese control del que tanto te regocijabas de tener
en el mero acto de decidir
cuando inicia y cuando concluye mi recorrido por paisajes bucólicos.

Así que leo hasta que las lágrimas compiten en una carrera en mi rostro.
Leo hasta que la aridez en mis ojos no se compara
con la vacuidad que tu ausencia ha dejado en mi corazón de oro.

Leo hasta que caigo en la cuenta que,
la ficción se asemeja más a la realidad de lo que creía.
Leo hasta que los libros pasan de ser un cobijo en medio de la tempestad
a ser una prisión donde uno lentamente languidece hasta la eternidad.

En este instante, podría poner punto y final a esta historia,
demasiado intranquila por lo que está por venir,
demasiado atemorizada por pasar página e iniciar un nuevo capítulo de mi vida.
La cobardía se apodera de mí hasta que abro los ojos antes de morir,
y al fin comprendo que no hay nada que temer porque yo soy la escritora.

Así que leo todos los episodios vividos y plasmados con desolación
y cambio el punto final por un punto y coma.
Esto es solo el comienzo de una intensa exploración
que va más allá de horas enfrente de tomos de extensión infinita.

Ya no leo para refugiarme de mi mente,
pues esta se ha tornado en un jardín con flores surgidas de
la semilla de mi esencia recuperada y de las lágrimas de ayer derramadas.
Y cuido mi jardín, lo cultivo y enriquezco con nuevos libros que devoro.
Y crezco y evoluciono y me transformo.
Porque la condición humana está destinada a la contradicción y al cambio.
A la soledad y a la compañía. A la vida y a la muerte.
Leo, y en cada página renazco,
pues soy el fénix que resurge de las cenizas de mis propias palabras.

Núria Grau Garcia

POESIA CASTELLANA

TERCER PREMI

2nBATX

NARRATIVA CASTELLANA

PRIMER PREMI

2nBATX

Puertas

“Hogar, dulce hogar” se lee en el felpudo que descansa en el rellano. “¡Bienve-ido a c-sa!” declara el polvoriento y envejecido felpudo al lado del anterior. Unas escaleras maltratadas por los estragos del tiempo se alzan hasta un rellano inundado de lágrimas marchitas caídas del cerezo. A pocos metros al lado de este, una concisa escalinata de piedra corona una puerta carmesí. A su izquierda, los escombros caídos de un tronco impiden abrir con soltura una puerta que, a pesar de encontrarse a escasos metros del suelo, se funde con el pigmento infinito del cielo despejado.

Una sola calle, dos puertas. Un solo bulvar, dos vidas. Ella, añeja y con las mejillas coloradas por la calidez de la chimenea, observa atentamente a un lado del pavimento el paso de los niños que juegan con las hojas secas del suelo. Él, marcado por las caricias del tiempo en su piel, termina de cerrar con llave y, con un soporte de roble estilizado, se acompaña para mantener en línea recta el horizonte mientras camina. Sin embargo, no siempre ha sido así.

Décadas atrás, cuando la luna solo era una laguna blanca inexplorada, libre de banderas y huellas, en esa calle solo vivían dos almas dispuestas a mirar las estrellas. Ella veía todos los años, por la puerta azul de al lado, cómo él se arreglaba para las visitas. Él salía a menudo con los cristales empañados del frío para humedecer la acera de lágrimas risueñas los días de lluvia. Pero sus miradas no se cruzaban; se veían, mas no se miraban. Se perdían en sus refugios: el carácter rojo de él no necesitaba la serenidad azul de ella; el añil idealismo de ella no encajaba con el ímpetu escarlata de él. La distancia, pese a ser de unos escasos centímetros, se perpetuó durante los años.

“¡Felices 18!” oyó su cerrojo. Sus vidas despegaban, sin embargo, ambos permanecieron en sus respectivos hogares, esperando a abrirse al mundo, contar su historia, irradiar su calor hacia los demás y dejar entrar el frío de la realidad en su hogar. Tatuados de cicatrices naturales por los estragos del tiempo, su desgracia fue descubrir, que la vida es lo que sucedió mientras esperaban a que sucediesen cosas importantes; que es aquello que acontecía mientras esperaban pacientemente los planes del mañana.

Sus mirillas observaban, sus interfonos oían y sus buzones hablaban. Como esa vez que ella oyó que picaron al timbre, abrió, se agachó y recogió el paquete más importante de su vida. O ese día que, al abrir la puerta, él tuvo que llamar a un taxi con prisas para cruzar el país desesperado por ver los últimos suspiros de una esencia que se desvanecía en un hospital de campaña. Esa noche romántica en la cual a ella, un arrodillado se le propuso con un anillo en la mano y unas dulces palabras de compromiso. Ese mediodía cualquiera que un viejo amigo del instituto, desaparecido desde hacía años, llamó a la puerta para conmemorar el pasado con un café.

Esa tarde en la que ella descubrió las mentiras de su amor, le lanzó los bombones a la cara y se cerró en banda a darle otra oportunidad más, con un portazo. Esa pelea de madrugada con los borrachos que oyó todo el vecindario y terminó con las sirenas cantando. Esos cincuenta en los que al otro lado de la puerta le esperaba a ella una caja con dos gatitos inocentes dentro que le harían compañía durante años. Esas Navidades en las que la melodía acogedora de los villancicos se colaba por las ranuras de los buzones de ambos. Esos días sofocantes de agosto en las que las vecinas del otro lado de la calle sacaron las sillas de plástico para pasarel calor con una sesión de cotillería. Todos esos “¡Buenos días!”

y “¡Que pase buenas noches!” que se convirtieron en costumbre para los corredores que huían de una vida rutinaria con un par de zapatillas de marca y un marcapasos en la muñeca. Esa vez que los oficiales trajeados se presentaron sin invitación y le dieron a ella una urna con los pedazos restantes del alma de un padre que dio la vida en el frente por su hija.

Tantos momentos, tantos recuerdos separados por el miedo a romper la distancia entre ambos. Ellos inmóviles, pero se vigilan, uno al lado del otro. Y ahora, medio siglo después, la esperanza de que el azul y el rojo confluyan en el morado, de que el él y el ella vean el nosotros, es más insignificante que nunca. Sin embargo, ¿cómo escaparán de su naturaleza más pura? ¿Para qué son las puertas, sino para separar, dividir o distanciar?

Todos tenemos nuestra fachada decorada de colores, aquello que le dejamos ver a los peatones que, intentando encajar su llave en la cerradura indicada, divagan paseando sin control. Sin embargo, solo aquellos con los que compartimos el óxido de nuestras cerraduras son invitados a contemplar el aspecto de la puerta, esta vez, desde el interior. Ese refugio donde el polvo hasta se siente como en casa, donde ahorcamos los abrigos y chaquetas por el cuello, donde escurrimos las lágrimas de los paraguas después de un día nublado que no podido contener sus sollozos.

Detrás de ella, la puerta, está el yo. El “quien soy”, “a quien amo” y “a qué le temo” se refugian de la tormenta en una casa que, gracias a su entrada opaca, llamamos espacio seguro, y con suerte hogar. Pero, ¿cuán importante es el trozo de madera portador de tanta responsabilidad? Las puertas lo son todo; sin embargo, no son nada. Meros trámites para entrar o salir de cualquier lugar. Presentes en todos los sitios imaginables, e ignoradas en todos y cada uno de ellos. Un lugar de paso, como la vida, quizás. Una transición entre el recuerdo del pasado y el anhelo del futuro; la separación indisoluble entre el lugar de donde vienes y hacia donde te diriges. La puerta de la vida, el espacio, el tiempo del ahora, entre el antes y el después, entre el aquí y el allí, entre el dentro y el fuera, entre el ayer y el mañana. Una vida sin un lugar hacia donde ir, un lugar en el que adentrarte, ¿siguiendo una puerta o se convierte en una valla impenetrable, un muro infranqueable?

Ellas nos observan y entre ellas se contemplan. Recuerdan todo aquello que sucede en ese lugar de paso, allí donde el tiempo parece correr, allí donde florecen las despedidas, despuntan los saludos, germinan los reencuentros y brotan declaraciones de amor y dolor. Son encuentro y separación, el hilo que une lo casual con lo familiar, lo propio con lo ajeno.

Él y ella, dispuestos a vivir en el momento, determinados a derrumbar los ladrillos, abren la puerta y, justo cuando deciden dejar de ser espectadores de una vida que no les espera, el óxido tiene miedo de dejarles ver el morado. Con las últimas fuerzas que les quedan, intentan forzar la cerradura, rogar al interfono y nutrir el buzón de súplicas.

Han pasado años desde que él y ella desaparecieron para siempre. Las calles dicen que hubo un incendio y que, por su avanzada edad, nunca lograron verse cara a cara. No obstante, siempre que paso por delante del antiguo edificio, por mucho que haya cambiado el aspecto de sus puertas, dirijo mi mirada un poco más arriba. Y la veo allí arriba abierta, doble, con los cristales empañados, agrietada, despejada, libre. Tengo fe de que aún había tiempo, de que lograron cruzar juntos desafiando el límite entre el todo y la nada, la frontera entre este mundo y el siguiente, pues como dicen por allí: cuando una puerta se cierra, una ventana se abre en su lugar.

Joan Fusté Subirachs

NARRATIVA CASTELLANA

SEGON PREMI

2nBATX

MENTE ROTA

El diario y la pluma permanecían intactos desde su última escritura, un cuaderno desgastado bajo la luz del foco alumbraba el pasado de alguien que debería ser olvidado. Sus manos temblorosas se deslizaban sobre las páginas desgastadas por el tiempo. Algo en él le incitaba a leerlo a pesar de que su conciencia le susurraba lo opuesto, movido por la curiosidad y el deseo de saber, acabó leyendo la primera entrada:

"Aún no sé el motivo, solo sé que lo hice. Comenzó con un leve pensamiento pasajero, un impulso desgarrador inundado en mi conciencia. Pero el día llegó y no me contuve. Era como si todo estuviera predestinado y, la verdad, me sentí aliviado. Años después me mantengo firme en mi decisión, sin ningún remordimiento, incapaz de sentir rechazo, tan solo me siento un afortunado tras haberlo experimentado".

El lector sintió un fuerte e inesperado escalofrío recorriendo su espalda. Cada línea, cada párrafo y cada página eran peores que la anterior. En ellas se revelaban los deseos más oscuros del violador, quien describía sus orgasmos producidos por el placer de verle sufrir, de verle retorcerse, de escucharle gritar de desesperación... La lucha constante de la víctima, cómo intentaba escapar, todo se encontraba redactado sin escrúpulos, como si se quisiera revivir nuevamente la escena. Se describían los momentos previos al acto, el juego psicológico, la forma en que el agresor se alimentaba del miedo de la pobre y débil víctima, saboreando así cada instante de dolor, aumentando su sonrisa con cada lágrima derramada.

Las entradas del diario seguían una progresión perturbadora, quedando así grabado por la tinta cada acto macabro. Los escritos mantenían descripciones detalladas con una precisión asombrosa, dando a conocer su mayor impuro deseo sin justificación alguna. Era como sumergirse en una mente dañada.

Se narraban las súplicas de la víctima, el temblor de su voz, cómo su resistencia se desmoronaba cuanto más luchaba hasta llegar al desmayo. El escritor relataba cómo el poder absoluto sobre otro ser humano le excitaba, cómo cada segundo de sufrimiento ajeno era para él una exquisitez, un recuerdo de algo que ya había vivido antes y que no dudaría en repetir.

Cuando dio con la última página, un detalle le heló la sangre.

“Es curioso cómo la memoria nos engaña. He releído mis textos incontables veces y, sin embargo, cada lectura es un déjà vu sin arrepentimientos. El lector, al fin y al cabo, siempre regresa al inicio, una y otra vez, repitiendo patrones.”

Levantó la mirada del diario y fue testigo de su reflejo en el espejo. Fue capaz de sentir la misma respiración contenida, la misma inquietud en las pupilas, la misma fascinación por lo leído.

Por un momento, creyó sentir el eco de una voz en su cabeza. Un susurro que no pertenecía al diario, sino a su propio subconsciente. No era ficción. Era su historia. Su diario. Su verdad.

Hugo Montero Marchante

NARRATIVA CASTELLANA

TERCER PREMI

2nBATX

HORA PUNTA

El reloj marca las cinco. Hora punta. Sentada en un banco, yo, con los ojos llorosos, pensando en que he hecho mal. Pensando en todas esas veces que decidí no ser fuerte, o al menos así es como lo denominan los demás. Fuerte. Una palabra difícil de describir, tan relativa, tan subjetiva, tan... tan. Se fuerte, no te dejes caer, dicen algunos. Aunque a veces, el abismo me susurra, y no sé cómo responder. ¿Como se responde a aquello que tanto anhelas? ¿Cómo ni siquiera le diriges la palabra a lo peor de ti?

El reloj avanza, impasible, mientras mi mente retrocede, repasando cada grieta, cada momento en que decidí esconderme detrás de una sonrisa débil. La gente pasa, ríos de rostros indiferentes, como si yo no existiera, como si nadie pudiera ver a alguien desmoronándose en plena estación. Pero así es, ¿no? Nadie ve. Me aferro a la idea de que esta tristeza también pasará, como una tormenta que debe dejar de llover en algún momento. Pero una parte de mí se pregunta si la calma llegará de verdad, o si esta sensación es la única verdad, la única constante en este universo tan caótico. Tal vez ser fuerte significa aceptar que algunas cosas simplemente no se van. La estación sigue su curso, la gente corre, se encuentra, se despide. Las luces parpadean, algunos murmuran, otros ríen, y entre todo el ruido se instala un silencio sordo dentro de mí.

Un niño pasa corriendo con una sonrisa desbordante, y algo en mí se quiebra un poco más. Es irónico cómo la felicidad de otros puede hacer que el vacío se sienta aún más profundo. Noto cómo las lágrimas amenazan con desbordarse, pero las retengo, con esa absurda idea de fortaleza que he ido absorbiendo a lo largo de los años. Que llorar significa perder, que ser vulnerable es un lujo que no todos pueden permitirse.

Me quedo ahí, atrapada en el limbo entre la necesidad de dejarme caer y el impulso de aparentar que todo sigue bien. Porque eso hacemos todos, simulamos, cubrimos el dolor con capas y capas de palabras ensayadas, de sonrisas automáticas. Nos disfrazamos de gente funcional, de personas enteras, aunque por dentro seamos nada más que fragmentos mal ensamblados.

La estación se vacía poco a poco, los ríos de gente se van convirtiendo en pequeños arroyos, hasta quedar solo algunas figuras dispersas. Miro el reloj, las seis. Hora punta, otra vez.

Lluna Flor Muñoz

Buena madre

A veces me pregunto si sería una buena madre. Consecuentemente, también me pregunto realmente qué significa serlo. Lo primero que se me viene a la cabeza cuando escucho el término maternidad es mi abuela. Me resulta irónico, pero sigo. Mi abuela. Doy el salto generacional e intento recomponer su experiencia a partir de los fragmentos que me cuenta. Nunca se planteó si se veía siendo madre. Lo asumió como una etapa más de la vida. Como algo natural. Se nace, se crece, se es madre. Y punto. Me dice que, claro, también le hacía ilusión. Especulando, lo atribuyo a la relación que tuvo con su madre. Siendo la menor de siete hermanos, recibió especial atención de su parte y estaban muy unidas, me cuenta. Tenían ese vínculo madre-hija de complicidad y respeto con el que muchos sueñan. Creo que, al menos parcialmente, su deseo nació de tener un buen referente. Tuvo tres hijos. No se me hace difícil imaginarla de madre. Mi abuela, con más vitalidad y algunos años menos, entre biberones de cristal y pañales de gasa, cuidando del bebé que acabaría siendo mi madre. Mi abuela dedicándose al hogar y la crianza. Su casa impoluta y sus hijos bien educados como consecuencia de su disciplina. Separando peleas entre hermanos, ejerciendo autoridad desde el más puro afecto. Mi abuela, paciente, estricta, cariñosa y atenta, es una buena madre.

También pienso en mi madre, evidentemente. Me disculpo mentalmente por no haber caído en ella en primer lugar. Mi madre, que vivió una época distinta, se planteó lo que quería. Su futuro, aunque no exento de las expectativas de la sociedad, lo ideó como suyo. Hizo un intercambio en el extranjero, estudió una carrera universitaria y decidió compaginar maternidad y trabajo. Ella me cuenta que tuvo dudas. Quizás duda no sea la palabra. A ella también le hacía ilusión tener hijos, pero sentía inseguridad. Sí, ese es el término correcto. Inseguridad alimentada por libros de pedagogía, cursos prenatales y blogs de mamás. Tener miedo a equivocarse. Dudar del propio instinto. La confesión me pilla desprevenida. Pienso en mi madre arropándome por la noche y asegurándome que no había monstruos bajo mi cama, reiterando la importancia de comer frutas y verduras e incluso regañándome. ¿Cómo podía estar insegura de sus capacidades? Mi madre curándome los rasguños de las rodillas. Leyéndome cuentos antes de dormir aún estando cansada del trabajo. Mi madre dándome apoyo, consejo y escucha cuando más lo necesito.

Mi madre, consciente, ocupada, calmada y presente, es una buena madre.

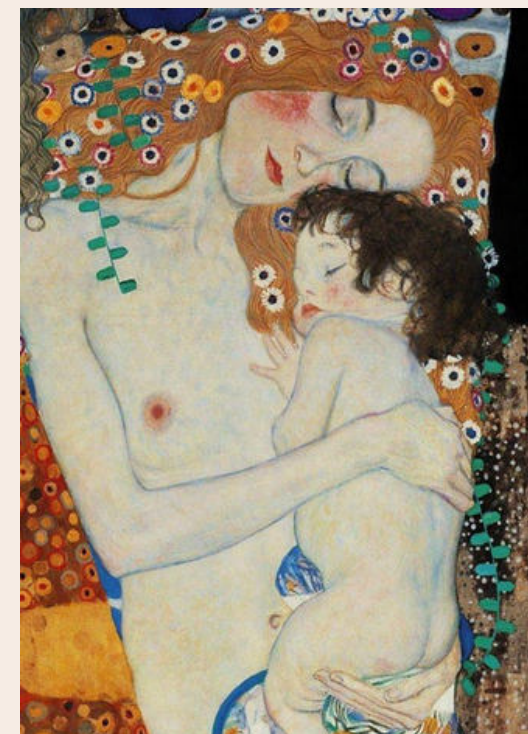
Yo no creo estar hecha para esto. No me parezco a ninguna de las dos. No soy como mi abuela. Ella es bordado donde yo puntadas torpes. Ella enmienda cuando yo descarto. Ella recetas tradicionales y yo cenas improvisadas. Tampoco soy como mi madre. Ella frena y recapacita cuando yo acelero. Escucha cuando yo interrumpo. Ella es el Sol, cálido y claro, y yo una neblina densa. Ambas intentan reconfortarme apelando a que nadie nace aprendido y que lo haría bien, llegado el momento. Que soy responsable y empática. Que me esforzaría y que eso es suficiente.

Lo considero seriamente, ¿sería capaz de ser una buena madre? Interpretar llantos, soportar noches sin dormir y superar el cansancio físico y el emocional. Renunciar al espacio personal durante unos años. Encontrar el equilibrio perfecto entre amor y disciplina, entre libertad y protección. Tener paciencia infinita. Saber cuando sujetar fuerte y cuando soltar. Aceptar que cada día es un nuevo reto. Celebrar las pequeñas grandes victorias: la primera palabra, el primer paso, el primer día de colegio... Verlos crecer. Dejar de ser el centro de su mundo.

Me freno. Todas estas conjeturas están hechas bajo suposiciones. Supongo que encontraré alguien con quien formar una familia. Supongo que mi cuerpo no me pondrá trabas para concebir. Supongo que habré sanado mis heridas y no se las transmitiré a mi descendencia. Supongo que existe un momento perfecto. Un ideal de madre perfecta. Y no. Porque humanidad es antítesis de perfección y, hasta donde sé, soy humana. Sé que, si tengo hijos, lo haré mal. Probablemente, les gritaría, aunque haya prometido no hacerlo nunca. Usaría los “porque lo digo yo y punto” que tanto he criticado. Caería en el consumismo para preservar el misterio de los Reyes Magos. Cometería errores. Me arrepentiría. Lo reconocería. Les pediría perdón. Me esforzaría en hacer lo correcto, lo mejor para ellos. Porque los querría. Los querré. Y espero que eso sea suficiente para ser una buena madre.

NARRATIVA CASTELLANA

ACCESIT 2nBATX

EL PREU DE LA IMMORTALITAT

Per fi! Acabem de descobrir la cura de tots els problemes de la humanitat! Ja no caldrà preocupar-se per res més a part de viure la vida i gaudir. La immortalitat ha arribat per quedar-se, qui vol ser la primera persona immortal?

- Jo! Quina emoció, aquest fet sortirà als llibres d'història, més ben dit, la història serà infinita, jo seré infinita!

A partir d'aquell precís instant, les persones mai més van envellir. La societat es va convertir en un abocador de més i més persones, on tothom semblava ser feliç i la població creixia exponencialment. Ningú pensava ni es qüestionava si realment volia la immortalitat, si aquella era la seva aspiració màxima, però tots ho acceptaven sense remordiments. La gent va deixar d'anar a la feina, de comunicar-se, de fer qualsevol cosa. Fins i tot aquelles persones apassionades van perdre la il·lusió.

Jo, en canvi, no podia evitar pensar en el que havia fet, en com havia canviat tota la meua vida i no podia recuperar ni un segon previ a la meua decisió. Pensava en com ningú no s'havia adonat del gran error que acabàvem de cometre, i en el sentit real de la vida. No tenia sentit estar viu sense experimentar ni sentir, era com estar mort en vida.

Mentre passejava per un parc amb el cap inundat dels meus pensaments, vaig observar que no hi havia ningú. Les persones havien deixat de sortir al carrer i es quedaven a casa perquè tenien tota la vida per sortir, per què fer-ho llavors doncs?

De sobte, ja no volia estar allà, no volia ser un sempre, no m'agradava que el temps fos etern i les vides infinites. Volia marxar, córrer, sortir i amagar-me en un racó fins que les coses canviessin i deixés de tenir por.

Em preguntava si era l'única que se sentia així, si hi havia algú més cansat de tot i de res alhora, o tan sols li estava donant massa voltes a tot.

El present s'havia difuminat amb el passat i el futur, i la pressa d'aprofitar el moment s'havia perdut, ningú actuava perquè tenien tota la vida per fer-ho.

Vaig decidir que el millor que podia fer era parlar amb algú, però com es parla en una societat on ningú escolta?

Isabel Casanovas

CONTE DE CIÈNCIA

PRIMER PREMI

1r BATXILLERAT

RIVALS AL CIRCUIT

Em presento, soc Volt, i avui us explicaré la història de com em vaig adonar que la unió fa la força, o més ben dit, el corrent elèctric.

Sempre he pensat que jo era el component més important del circuit, el que donava tota la força. Però he passat tota la meva vida competint amb l'Ampere, que sempre m'ha dit que, per molta força que tingués, si no tenia una constància com la seva, no arribaria enlloc. Cansat de veure com em treia el protagonisme, vaig decidir organitzar una cursa per demostrar qui realment era el més important del circuit. Vaig entrenar durant molts dies, travessant tot tipus de circuits per estar preparat per guanyar-lo i proclamar-me el més important del circuit.

Quan va arribar el dia de la competició vaig decidir demostrar el perquè mereixia guanyar el títol del més important. Abans de començar la cursa, encara que la tensió entre nosaltres era molt gran, vaig desitjar-li sort, perquè en el fons sempre hem estat companys i no volia que la nostra amistat es perdés per una simple competició. Quan va sonar el tret de sortida, vaig sortir disparat amb tota la meva potència, avançant ràpidament a través del circuit. Mirant enrere, vaig veure a l'Ampere movent-se amb calma, i em va semblar que ja tenia la victòria a les meves mans. Els primers obstacles no em van frenar, ja que les resistències eren petites i fàcils de travessar. Però el problema va venir quan vaig veure que començava a estar cansat. De cop i volta, vaig trobar-me davant d'una resistència molt més gran del que m'esperava. Vaig sentir com la meva energia es perdia ràpidament i vaig veure que l'Ampere començava a atrapar-me. Ell no havia perdut energia com jo, perquè es movia sense pressa, però sense pausa. Tot l'avantatge que havia guanyat al principi, ara l'estava perdent.

La tensió es va fer més gran quan es veia la meta. Jo ja estava gairebé esgotat, i Ampere em trepitjava els talons, amb un somriure d'orella a orella, perquè ell anava al seu ritme suau i calmat. Vaig començar a adonar-me que ni jo ni ell érem més importants que l'altre. Ens complementàvem. Jo tenia molta energia al principi, però a mesura que anava passant pel circuit, m'anava fent molt més dèbil. Ell, en canvi, no variava la seva energia, i encara que començava amb menys velocitat, al final de tot, per la seva constància, sempre acabava arribant al final, encara que molt més lent. Jo ja no tenia gairebé forces per arribar a la meta, i Ampere, com anava molt tranquil, trigaria massa a arribar.

Quan estàvem allà enmig els dos, vam mirar-nos, i vam entendre que ho havíem estat fent malament durant tot aquest temps, i que el que havíem de fer no era competir entre nosaltres, sinó aliar-nos. Sense pensar-ho dos cops, vaig fer el que mai hauria pensat fer: el vaig empènyer amb totes les meves forces. Junts vam començar a avançar per la resta del circuit, superant els obstacles com si fóssim un sol element. Quan menys ens ho esperàvem, vam arribar fins a la meta els dos junts. Cap dels dos va guanyar, però vam aprendre una gran lliçó que portarem amb nosaltres la resta de la nostra vida, perquè sense el voltatge no hi ha impuls, però sense intensitat, no hi ha moviment. Al cap i a la fi, la unió fa la força, i en el nostre cas, la unió fa el corrent elèctric.

CONTE DE CIÈNCIA

SEGON PREMI

1r BATXILLERAT

EL BACTERI DEL TEMPS

Durant una expedició a una zona anteriorment ocupada per l’Alemanya nazi, l’historiador Max Vidal va topar-se amb una espècie de cambra subterrània. Un cop la va obrir va trobar el que suposaria un fet revelador alhora que catastròfic en la ciència. En entrar, un calfred el va recórrer de dalt a baix i es va sentir com si hagués perdut la noció del temps. Sobre un escriptori, sense cap mena d’advertència hi havia una placa de Petri que contenia una petita taca vermellosa, en investigar l’interior de la cambra en Max va descobrir que aquesta havia pertangut a un científic nazi anomenat Dr. Schwartz. Va recollir un àlbum de fotografies, uns quants papers escrits en alemany i la placa, la qual va decidir tapar en apreciar que la taca s’havia estès i fet més gran. En sortir es va marejar i un altre calfred el va recórrer, va sentir que aquella placa contenia quelcom especial i va decidir compartir el seu descobriment només amb el seu germà Tom, metge especialitzat en microbiologia.

El trajecte en tren, que era d’unes tres hores, fins a la consulta del seu germà se li va fer exageradament llarg, gairebé etern malgrat que en Max acostumava a gaudir d’aquests viatges. Es trobava neguitós, sabia que alguna cosa no anava bé i ho va confirmar quan va veure la seva imatge reflectida al vidre de la finestra. Alarmat, va sortir corrent cap als serveis del tren on en veure’s al mirall no va poder contenir un crit esgarrafador. El que hores abans havia estat un rostre jove, propi d’un home de trenta anys havia esdevingut un rostre envellit, amb arrugues i els cabells blancs com la neu. L’ensurt no va quedar-se així, ja que en sortir i veure que la placa havia caigut a terra alhora que els passatgers semblaven experimentar el mateix que ell, va témer el pitjor.

En arribar, ho va explicar tot al seu germà, qui atemorit li va dir que s’havia de tancar mentre ell investigués la placa i descobrís el que estava passant. En Max va obeir al seu germà i es va tancar en una habitació amagada de l’hospital.

En aquest temps en Tom va poder desxifrar el que passava. Seguint moltes precaucions, va estudiar la placa sota el microscopi i va poder comprovar que aquesta contenia una espècie de bacteris abans mai estudiats, a més, en investigar el àlbum que el seu germà també havia recollit va descobrir que el Dr. Schwartz va experimentar amb presoners administrant-los altes dosis d’aquests bacteris, i que en qüestió de dies alguns arribaven a envellir o rejuvenir fins a quaranta anys. En exposar el bacteri a diferents condicions de laboratori, es va adonar que, sota determinades freqüències de llum i temperatura, el temps dins la placa de Petri s’alienta o s’accelerava.

Un dia, accidentalment, el metge va entrar amb contacte amb la mostra i va sentir com si tota la seva vida li hagués passat per davant durant uns segons. Acabava de condemnar-se a si mateix, n’era conscient, per això el Dr. Vidal va començar a fer proves amb ell mateix i a anotar les observacions que va poder veure. Va inhalar espores del bacteri i, de sobte, va experimentar una estranya desconexió amb el món, començant a reviure el mateix minut una vegada i una altra, sense que ningú més ho notés. Cada vegada que intentava modificar el seu entorn, el temps es reiniciava. A mesura que experimentava amb aquest bucle, va comprovar que només es trencava quan establia contacte amb un altre organisme viu, en aquell moment va entendre que el bacteri no només alterava el temps sinó que creava petites bombolles temporals al seu voltant.

Després de setmanes de recerca, el Dr. Vidal va aconseguir crear una substància, basada en una proteïna que inhibia la funció temporal del bacteri. No obstant això, se’n va adonar tard i va entendre que ell mateix ja estava massa exposat. Per això, va decidir tancar-se en una cambra estèril per evitar alterar el flux temporal de la Terra, convertint-se en l’únic ésser humà atrapat fora del temps. Prèviament, va entregar el fàrmac creat per a què se li subministrés a tots els afectats, començant pel seu germà Max.

Vint anys després, en Tom mantenia el mateix aspecte. Un dia algú va entrar a la seva cambra, algú que al metge li resultava familiar, però no es tractava del seu germà, sinó d’ell mateix, però molt més vell. "Encara no ho has entès?", li va dir el seu doble abans que el món s’hi tornés negre.

Ana Berbería

CONTE DE CIÈNCIA
TERCER PREMI
1r BATXILLERAT

UN PUNT BLAU PÀL·LID

La pantalla del mòbil s'encén i una vibració arriba seguida d'un nou correu. Observo amb atenció l'assumpte del missatge: Resultats Selectivitat 2025. Desbloqueo immediatament el dispositiu per poder accedir al Gmail mentre als meus pulmons els arriba cada cop menys aire. I just allà, la primera de totes les notificacions a la safata d'entrada està la peça d'informació que tanta por i angouxa m'havia suposat en els últims anys. El cor em batega tan fort que sembla a punt de sortir del meu cos, no m'ho penso dues vegades i faig clic, els dits em tremolen i de sobte, tanco els ulls. Dues dècimes. Al meu voltant el món s'esvaeix, el meu somni d'entrar a la carrera ideal desapareix dels meus plans i amb ell tota motivació per continuar. Anys treballant per obtenir les millors qualificacions semblen ara una pèrdua de temps, m'he decebut a mi mateixa, penso. No anuncio aquesta decepció, tot i que la meua família, asseguda a la taula gaudint del dinar, s'assabenta del meu sobtat canvi d'ànim i les preguntes comencen a aflorar. Les llàgrimes comencen a brollar i el consol de la meua família no és suficient per poder animar-me, així doncs decideixo anar al llit i resar perquè tot plegat sigui fruit d'un somni.

Quan les parpelles pesen cada cop més i la ment cau en un profund silenci em veig submergida en el meu subconscient on l'espai que m'envolta és cada cop més fosc i profund. Un cos brilla feblement suspès mig del no-res, com si es tractés d'un estel molt llunyà, i mentre m'esforço per diferenciar de què es tracta, una potent veu se'm dirigeix:

— No lluitis per veure, és inútil. Aquella esfera radiant està a 6.000 milions de quilòmetres de tu.

— Què és doncs? Pregunto insegura.

— Es tracta del teu planeta, la Terra. Aquell punt tan diminut i insignificant és la teua llar i la de milers de milions de persones, presents i passades.

Penso en totes les generacions, èpoques, etapes de la història. Cada emperador, civil i rei, cada escriptor, filòsof i matemàtic il·lustre. Tots ells, fills del mateix planeta, observadors de la sortida i la posta del mateix sol, els mateixos estels i pregadors per la protecció del mateix cel.

— Veure el món des de tan lluny genera inseguretat, però també és reconfortant. Em recorda que els meus problemes, sentiments i emocions es troben concentrats en una sola pinzellada dins de l'extens univers.

— Cal recordar que les preocupacions quotidianes són efímeres i transitòries. És difícil acceptar que de vegades les coses no van com esperes, però cal mirar-les des de la distància per adoptar una actitud humil i optimista.

Una veu familiar em desperta d'aquesta il·lusió.

— A sopar!

Em llevo mig adormida i em dirigeixo al menjador inconscientment. El somni m'havia fet reflexionar sobre les decisions que a partir d'ara hauria de prendre. La televisió sona de fons i el moviment dels coberts sobre els plats emet un soroll estrident que no em deixa pensar, quan de sobte una imatge envaeix la pantalla.

— Punt Blau Pàl·lid: una visió del futur de la humanitat a l'espai, la imatge que ha revelat el astrofísic nord-americà Carl Sagan després que el satèl·lit Voyager 1 hagi assolit els 6.000 milions de quilòmetres. Ell mateix ens deixa amb una reflexiva observació: “En la nostra foscor - en tota aquesta immensitat- no hi ha indicis que l'ajuda vingui d'un altre lloc per salvar-nos de nosaltres mateixos. Depèn de nosaltres. S'ha dit que l'astronomia és una humiliació, i podria afegir, una experiència de construcció de personatges. Al meu entendre, potser no hi ha millor demostració de la bogeria dels enginyers humans que aquesta imatge llunyana del nostre petit món.”

Agafo amb determinació la llista de carreres que tanta por m'ha estat generant i amb un bolígraf desgastat marco amb seguretat un dels graus. Còmode amb la incertesa, començaré un nou camí, l'astronomia.

Sofia Jáuregui

CONTE DE CIÈNCIA

PRIMER PREMI

2n BATXILLERAT

CONTE DE CIÈNCIA

SEGON PREMI

2n BATXILLERAT

I tornava a estar allà, davant de les dues portes. No era possible. No podia ser-ho. Feia hores que intentava avançar, però tot conduïa al mateix lloc.

L'espai que m'envoltava semblava suspès en una dimensió aliena, més enllà del temps i l'espai. En ell només hi havien dues portes, dues portes idèntiques, però que intuïa que ocultaven mons radicalment diferents darrere seu.

Fins aquell moment, el meu viatge havia estat un aprenentatge constant. La física m'havia revelat els engranatges ocults de l'univers: les quatre forces fonamentals, les interaccions de la matèria, les lleis que governen la realitat. Sempre havia trobat explicacions racionals per a tot. Sempre havia pogut avançar... però ja no. Aquell lloc escapava de tota lògica. Cada cop que travessava una porta, el resultat era el mateix: tornava a ser aquí, davant de les dues opcions, atrapat en un cicle infinit. Una espiral sense escapatòria.

Vaig provar-ho tot. Correr cap a una porta i després cap a l'altra. Girar-me i caminar enrere. Intentar escalar les parets llises. Res funcionava. Era com si l'espai es plegués sobre si mateix, com si el temps es reescrivís amb cada intent.

I llavors ho vaig entendre.

No es tractava d'escollir una porta. Era l'acte mateix d'escollir el que em mantenia atrapat. L'univers no era un camí lineal de decisions binàries. Era una xarxa de possibilitats en superposició. I si la solució no era triar? I si havia d'acceptar les dues opcions alhora? Vaig respirar profundament i, per primer cop, vaig deixar d'intentar entendre-ho en termes convencionals. Vaig fer un pas endavant, no cap a una porta, sinó cap a l'essència d'ambdues.

Quan vaig obrir els ulls, ja no era allà. La meva habitació m'envoltava, familiar i desconeguda alhora. Sabia que havia tornat... però també sabia que no era el mateix lloc d'on havia marxat. Tot semblava igual i, tanmateix, diferent; ara ho veia clar. La realitat no era una sola línia, sinó el teixit entre totes les possibilitats coexistents. Cada elecció, cada pensament, cada acció no només determinava el futur, sinó que coexistia amb totes les realitats no observades. Potser la veritat no era el que hi havia davant nostre, sinó el que passava entre tot allò que no podíem veure.

I, amb aquest pensament, vaig somriure. El camí acabava de començar.

Àlex Berbel

21 de febrer, 2025

Es trobava tremolant, a les portes de la Fundació Espanyola per a la Ciència i la Tecnologia, va sentir com el món li queia a sobre quan va escoltar-li dir a un home de vuit rellotges: L'invent presentat no és acceptat.

2 dies abans...

-Mare! M'has d'escoltar!- Molestava a la seva mare per tal de que deixés el telèfon mòbil i li dediques un moment-. Per fi he acabat el meu projecte "Do Shadows" i en tan sols dos dies el presentaré i tot el món el desitjarà, no podran imaginar-se un futur sense ell. Quantes ganes!

-Tens només 18 anys Sara, encara que siguis molt llesta has de contemplar la possibilitat de no triomfar sempre, però bueno, explica'm de que tracta.

- Doncs és el nostre futur i consisteix en un petit dispositiu portàtil que projecta una ombra artificial sobre l'usuari en qualsevol moment i lloc, tan sa val si és de nit o si et troves en interiors. Es tracta d'una tecnologia que projecta ombres de manera dinàmica i controlada basada en la manipulació de la llum, creantles així de manera virtual i aconsegueix adaptar-se a les necessitats de l'entorn.

- Però, per què algú voldria portar una ombra a sobre si ja ens la proporciona gratis el sol?

... 100 anys després...

Manel, un nen de deu anys, escoltava el telenotícies amb el seu avi sota un sostre d'una casa feta de formigó d'alta inèrcia tèrmica, degut a la degradació veloç dels materials tradicionals que els va obligar a reconstruir la vivenda. Parlaven de la crisi climàtica i de com la calor extrema havia canviat la vida de tothom. Sortir al carrer sense protecció era impensable rere el debacle descrit per múltiples morts, sorgiment de noves enfermetats, múltiples migracions, crisis socials, la desaparició de moltes espècies animals...

Un dia, jugant al soterrani de casa seva, entre caixes velles i objectes oblidats, va trobar un dispositiu estrany amb les paraules "Do Shadows" gravades al costat. El va encendre amb curiositat i, de sobte, una ombra perfecta es va projectar sobre seu, fresca i protectora. Fascinat, va córrer a ensenyar-ho al seu avi. —Avi, mira això! —va exclamar emocionat. L'ancià va prendre el dispositiu amb mans tremoloses i va examinar-ho expectant.

—Aquest invent... ho hem d'enviar a investigació, podria tractar-se del futur!

Aviat, la descoberta de Manel es va escampar. Els científics van recuperar i millorar la tecnologia, i "Do Shadows" es va convertir en un element essencial per sobreviure en un món on el sol ja no perdonava cap racó.

I així, allò que un dia havia estat rebutjat, es va convertir en indispensable per a la humanitat. A vegades, una idea rebutjada no és un error, sinó un avanç que el món encara no està preparat per entendre. Un segle després, l'invent de la Sara no era només útil, era imprescindible.

CONTE DE CIÈNCIA

TERCER PREMI

2n BATXILLERAT

Laura García

Missatge enviat a través d'ones de radio
De: el Sol
Cap a: els humans supervivents

Abans de néixer, fa uns 4650 milions d'anys, només era una massa de gas, res més que gas, era una cosa així com un núvol gegantí enmig de l'univers. Després, amb el pas del temps aquest gas dispersat a la immensitat de l'espai es va començar a ajuntar, i començant una reacció en cadena que va fer que més gas s'acumulés i jo vaig anar guanyant massa com un petit nadó que mama del pit de la seva mare, però en aquest cas la meva mare era una mica menys carinyosa i bastant més gasosa. Així vaig anar creixent cada cop més ràpid un estat que els humans veu anomenar “protoestrella” fins que va arribar el dia on tot va canviar, un dia vaig aconseguir tanta massa que en el meu interior va començar una cadena de reaccions nuclears que van originar una gran quantitat d'energia, però tot i haver debutat en la meva carrera estel·lar estava sol només veia pols i gas al meu voltant, però a part d'això només veia la profunda foscor del cosmos només trencar per les petites i llunyanes llums de les meves companyes ja desenvolupades.

Durant molt de temps, vaig estar així, completament sol, sense ningú que m'acompanyés i envolat d'una basta foscor que em pertorbava, a més l'únic que tenia al meu voltant era pols i roques petites i al fons gasos que no havia incorporat. Però en un moment de la meva vida els fragments de roca més propers a mi es van començar a ajuntar en fragments més grans, començant la reacció en cadena a petita escala que vaig iniciar jo ja feia temps. Això va continuar així i vaig veure com aquells fragments de roca anaven creixent i creixent fins a convertir-se en altres planetes, per descomptat en aquell moment eren simplement una bola de roca fosa i algunes boles de gas, però me les estimava molt, ja que aquelles boletes de roca i gas havien estat creades gràcies a mi i la meva gravetat i, tot i que no ho he experimentat mai, em sembla que seria com l'orgull que senten les mares al veure el seu nounat.

Amb el pas del temps la roca es va anar refredant i els planetes gasosos es van estabilitzar, jo me'ls mirava molt activament, ja que imagineu, després de centenars d'anys completament aïllats i sol, ara tenia, per dir-ho d'alguna forma, nou responsabilitats que depenien de mi, però tota aquesta satisfacció no va ser res comparat quan van aparèixer les primeres formes de vida a Mart, eren a penes unes quantes espècies de vertebrats, però jo estava molt orgullós d'aquells animals, jo els hi donava les condicions per viure, jo els nodria, depenien completament de mi. Però aquesta felicitat no va durar gaire, ja que el volcà que vosaltres heu anomenat el Mont Olimp va entrar en erupció, i és clar, com dureu imaginar al ser el volcà més gran de tot el sistema solar, les espècies van morir i Mart va tornar a ser un planeta estèril.

Per sort el vostre planeta la Terra (que mai he entès per què el vau anomenar així) no va trigar gaire a desenvolupar altres formes de vida i jo l'observava molt orgullós de la meva feina, veia com creixien les plantes i els animals sortien del mar i evolucionaven. Encara que el vostre planeta no sempre em va donar alegries, ja que amb les 6 grans catàstrofes que veu patir vaig patir molt. Però de certa forma, i encara que no hauria de tenir preferits, us miro amb més emoció i amor que els altres o com diríeu vosaltres “amb altres ulls” encara que no tingui. Però quan vau aparèixer vosaltres, els humans, ja va ser una felicitat enorme, al principi he de dir que no éreu gaire llestos, però veu evolucionar ràpid i amb gran intel·ligència, no éreu com cap espècie que havia poblat mai la Terra veu fer construccions enormes, creareu Imperis i civilitzacions com si res em fascinava veure com us organitzàveu i us destruïeu com si res. També m'interessaven les vostres innovacions tecnològiques, avançàveu a un ritme fascinant veu posar satèl·lits en òrbita, veu enviar a l'home a la Lluna, veu crear la IA, però també veu fer coses dolentes, veu crear el pitjor invent que he vist en els meus mil·lennis d'existència: l'odi. Avançàveu ràpid, però el vostre odi encara ho feia més, veu començar a odiar a tot allò que era diferent del que un grup dels vostres considerava normal, i, però exactament això envio aquest missatge. He estat mil·lennis observant sense interferir en la vostra història i he vist les vostres societats créixer i destruir-se sense control, he vist els majors descobriments que heu fet i també he presenciat les pitjors massacres que us podeu imaginar, i ara que estic al final dels meus dies i vosaltres molt intel·ligentment heu fugit gràcies a les naus espacials que heu creat, envio aquest missatge a través d'ones de ràdio generades per mi mateix per dir-vos una sola cosa, deixeu de banda l'odi i uniu-vos en una sola societat, amb aquesta curta premissa que us envia el vostre astre rei que de qui poc serà destronat creixereu de forma totalment insospitada i unida, aconseguint coses que ni vosaltres us imagineu.

Amb tot això adeu i gràcies, de qui poc tornaran a mi tots aquells materials amb els quals us heu format i jo mateix serviré de combustible per a crear altres estrelles i començar de nou el cicle. M'acomio amb una de les frases d'un dels vostres autors més cèlebres, Dante: “recordeu aquesta nit perquè marca l'inici de l'eternitat”.

Màrius Carol

CONTE DE CIÈNCIA

TERCER PREMI

2n BATXILLERAT

A flower between the cracks

“The old proverb says that ‘to be loved is to be changed’. Should one consider that placing oneself under Change’s breezy possession, the weight of life would not cause such agony, at least not more pain than rejecting reality. However, how can one accept Change when they have fallen in love with imperturbable stability? The truth is, that only when you have freed yourself from the limitations of Everlastingness, the desired and eternally craved Meaning starts to sprout.”

Lost in the pages of a riveting novel whilst walking down the street, an astonishing phenomenon forced me to temporarily put down my book. I placed my bookmark between the pages and lowered my gaze to look down at my feet. How absorbed had I been, I wondered, to not notice the striking flower sprouting between the cracks of the grey pavement?

Change is everything. Change is what Eternity always desired to be. Rumour has it that the Meaning of life is in places where you would never expect. Nevertheless, one only has to look through the keyhole of our closed eyes to discover that Meaning is everywhere. Despite that, one should dig deeper to notice that meaning is nowhere. Everything is susceptible to change, but there is not a place where Change rests while nothing changes. Change is everywhere and nowhere at the same time, you cannot catch it, thus the definition of Change is, in itself, everything that is not permanent. An old soul called William, already spoiled it for me in one of his tragedies: Meaning is the empty space between “to be and not to be, that is the question”. Meaning is where the “not being” starts to “be” and the “be” stops “being”. Change is the Meaning.

Our Purpose is welcoming Change. Our Meaning is in those fractured streets where flowers eagerly grow between the grey pavement’s open wounds. Like the holes in our walls from hanging our children’s drawings. Like the scratches on the side of the door hurt by the thousand times a key has tried to find comfort in the protection of a door lock. Like your favourite shirt, whose colours migrated to the rainbow from wearing it so fearlessly that its paleness now cries for help. Like your skin on a cloudless morning when you tried to hide from the sun, although he finally kissed you, blushing your coldness, warming your soul.

Like the pages of a life-changing book which have lost their purity, their virginity, their whiteness, to make space for yellowish cracked wrinkled edges. Like the artist’s wounded hands that have given up in favour of gifting their paintings the true colours of their heart. Like the tattooist blackening their scars with inky tears in their skin. Like the pillows from grandma’s home, which are no longer fluffy after receiving all those cuddles to comfort your childhood self.

NARRATIVA ANGLESA

PRIMER PREMI

2n BATXILLERAT

Everlastingness is a curse. Even eternity is disappointed for not being able to change. But, how can Change be the centre of everything when Love is the strongest force in our world. Well, you cannot love without letting go; you cannot love anything without wanting it to change. Love is Change. Love is letting go the past and replacing the future.. Loving one's language is making it live forever by modifying it. Loving one's society is broadening its borders by accepting the differences in the different. Loving oneself is not letting your identity get stuck in the past, but dreaming for the approaching future. Loving is worshipping the revolution for our present's future and the fight for our future's future.

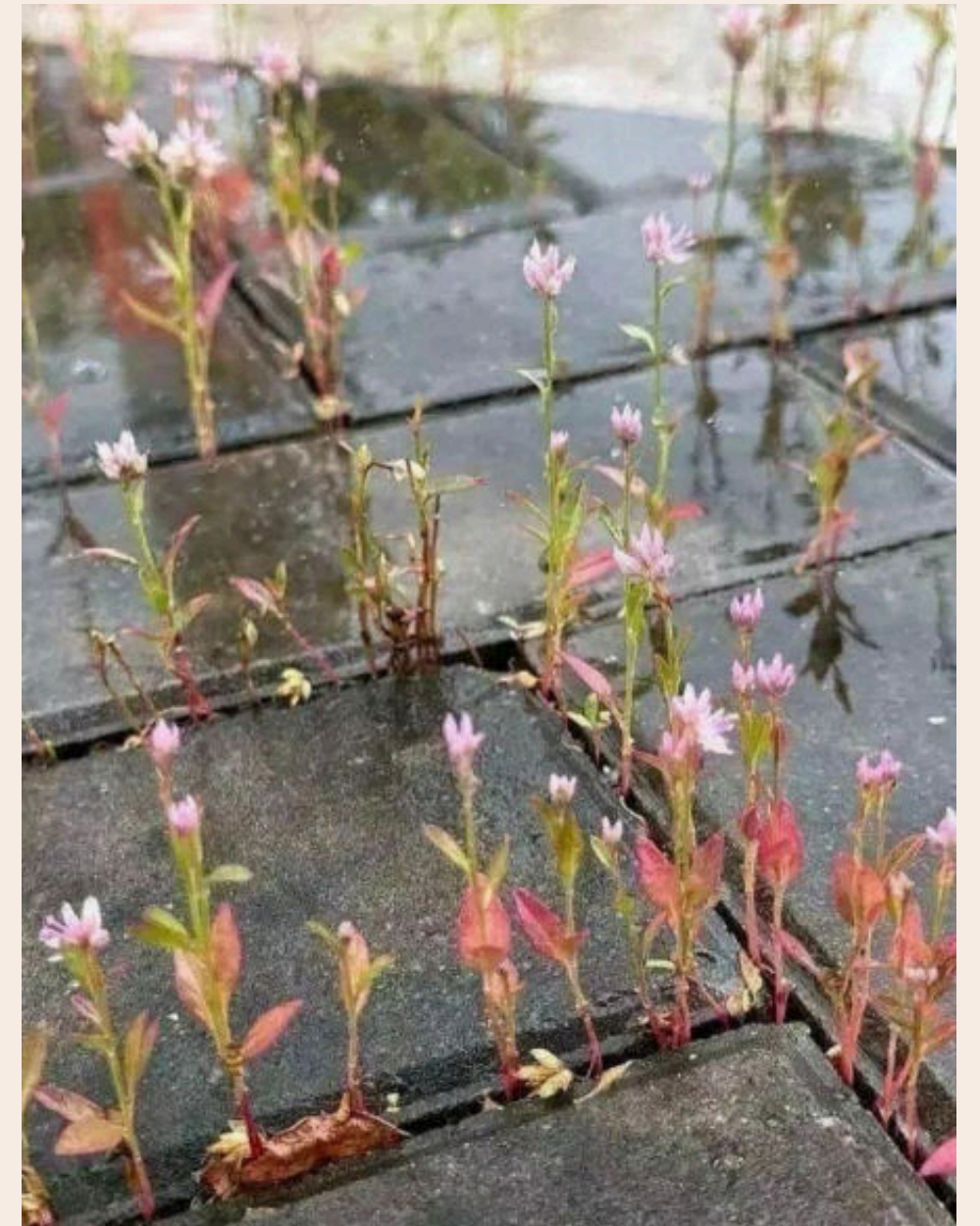
To love is to help change accomplish its aim to metamorphose every dream into reality, to perish the outdated and rebuild, remake, repair, restore, renovate and reshape the new. Loving Nature is letting her complete her circle of life without being disturbed. Loving the Moon is contemplating her from Earth as she changes her façade every month to please the poets or to shed light on those nights when everything is lost and the only thing we need is a spark of glimmering hope in the sky, who knows?

Change, Change, Change. One cannot forget to take into consideration that the true art that changes the world is not poetry, cinema, sculpture, architecture, theatre, or music. The real impactful one is the Art of Realisation, the Art of Noticing the world around us. And loving the world is desiring to change it, to revoke its injustices.

However, most importantly, loving Love is accepting new ways of loving and being resilient to new identities, colours and souls. Esteeming Love is recognising it will do anything to come to the surface, no matter how static or fixed the society's misconceptions are. Oh, do you think the flower that wasted its every last tear to resurrect from the soil was worried to challenge "perfection"? Nature always finds a way to remind us that Change is the solution to the perpetual equation: what is our Meaning?

We blame society for being the way that it is, but we are society. In a world paved with greyness, flowers are blooming all over the map. When are you going to realize that the pavement above your head is waiting to be broken? Come on! Roll up your sleeves, pick the red pill and become an artist of the Art of Noticing. Notice, acknowledge, protest but most importantly MAKE A CHANGE, as if the seeds were stronger than the concrete, because with activism, determination and hope, they truly are.

Joan Fusté

NARRATIVA ANGLESA

SEGON PREMI

2n BATXILLERAT

Is it better to speak or to die?

Is it better to speak or to die?
I thought, the young boy with golden hair and ocean eyes.
All's fair in love and war, they used to say,
except when the overwhelming feelings weave wings on me to fly away.

The higher I flew, the higher the risks of confessing my feelings and crashing down.
But how could I not give it a chance
if my heart screams to me that we would be a match made in heaven?
So I retreat into myself the moment I sense that, uncontrollably, raw feelings have arisen.
And I waited for my love for her to wither when autumn came,
finding myself spending endless nights wide awake.
I longed to feel your burning touch again and again,
and when your enchanting kisses were not meant for me, all I felt was an excruciating pain.
Your sweet voice melts into my skin every time I am gifted with one of your whispers.
Your hypnotising eyes are the reason I forget all my manners,
leaving me desperate to prove I'm worthy of your love.
I am standing dangerously on a tightrope; one step forward and I will feel your warmth.
One wrong step and all I will be left with is despair.
Should I risk it all for a memorable life together
or resign myself to mere friendship and hope that, with time, it all gets better?

Should I confess or should I just accept my fate and fade into oblivion?
Is it my head or my heart that knows what is better? Why can't I just decide?
Is it better to speak or to die?

Núria Grau García